

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av Europarådets konvention om förebyggande av terrorism samt med förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen och till lag om ändring av 34 a kap. i strafflagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att riksdagen skall godkänna den i Warszawa den 16 maj 2005 ingångna konventionen om förebyggande av terrorism samt lagen om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen och lagen om ändring av 34 a kap. i strafflagen.

Syftet med konventionen är att stödja parternas strävanden att förebygga terrorism. Detta syfte vill man i första hand nå genom att straffbelägga vissa förberedande gärningar som kan leda till terroristbrott. I konventionen kriminaliseras tre nya gärningsformer: offentlig anstiftan till terroristbrott, rekrytering till terrorism och utbildning för terrorism. Konventionen innehåller också bestämmelser om åtal och utlämning av personer som är misstänkta för sådana brott samt

om rättslig hjälp, liksom även andra bestämmelser för förebyggande av terrorism.

Konventionen kan undertecknas, godtas eller godkännas av Europarådets medlemsstater, men även av de icke-medlemsstater som har tagit del i utarbetandet av den. Konventionen träder i kraft internationellt den 1 juni 2007. Finland undertecknade konventionen under Europarådets toppmöte i Warszawa den 16 maj 2005 och för Finlands del träder den i kraft tre månader efter det att Finland har ratificerat eller godkänt den. Lagen om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen samt lagen om ändring av 34 a kap. i strafflagen avses träda i kraft samtidigt som konventionen för Finlands del träder i kraft.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÅN MOTIVERING	3
1 INLEDNING.....	3
2 NULÅGET.....	3
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN.....	4
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	5
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	5
DETALJMOTIVERING	6
1 KONVENTIONENS INNEHÅLL OCH FÖRHÅLLANDE TILL LAGSTIFTNINGEN I FINLAND.....	6
2 LAGFÖRSLAG	23
2.1 Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i Europarådets konvention om förebyggande av terrorism	23
2.2 Lag om ändring av 34 a kap. i strafflagen.....	23
3 IKRAFTTRÄDANDE	25
4 BEHOVET AV RIKSDAGENS SAMTYCKE SAMT BEHANDLINGSORDNING ..	25
4.1 Behovet av riksdagens samtycke	25
4.2 Behandlingsordning	26
LAGFÖRSLAGEN.....	27
1. Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i Europarådets konvention om förebyggande av terrorism	27
2. Lag om ändring av 34 a kap. i strafflagen	28
FÖRDRAGSTEXT	30
BILAGA	53
PARALLELLTEXT	53
2. Lag om ändring av 34 a kap. i strafflagen	53

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Europarådets konvention om förebyggande av terrorism definierar tre nya typer av brott: offentlig anstiftan till terroristbrott, rekrytering till terrorism och utbildning för terrorism. De är alla nya brott i den meningen att de inte tidigare har belagts med straff i någon internationell konvention. Vad gäller rekrytering till och utbildning för terrorism kan man ändå anse konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism från år 1999 (FördrS 74/2002) utgöra ett precedensfall. Om medveten finansiering av terrorism utgör ett självständigt brott, så är det inte långsökt att även straffbelägga rekrytering till och utbildning för terrorism. För att rekrytering och utbildning skall vara straffbara måste de vara avsiktliga och uttryckligen ämnade att främja terroristbrott. Artikel 5 om offentlig anstiftan till terrordåd omfattar både direkt och indirekt anstiftan, men förutsättningen för att gärningen skall vara straffbar är i bägge fall att uppmaningen framkallar en fara för att ett terroristbrott begås.

I Europarådets konvention om förebyggande av terrorism har särskilt kriminaliseringen av offentlig anstiftan till terrordåd internationellt ansetts vara banbrytande. Även om anstiftan till brott redan tidigare har varit straffbar i Europarådets medlemsstater så utsträcks straffbarheten i konventionen till offentlig uppmaning även i det fall att den inte leder till att ett terroristbrott begås. Enligt konventionen räcker det att en offentlig uppmaning framkallar fara för att ett eller flera terroristbrott begås. Även Förenta Nationernas (FN) säkerhetsråd har i sin resolution 1624(2005) förutsatt att alla stater straffbelägger anstiftan till terrordåd.

Betecknande för konventionen är de många skyddsklausulerna med vilka man vill säkerställa att de nya kriminaliseringarna inte inverkar på det vedertagna området för yttrande- eller föreningsfrihet. Även brottsdefinitionerna, framför allt artikel 5 om offentlig anstiftan till terroristbrott, har krävt en noggrann gränsdragning mellan opinionsyttring, som hör till de grundläggande rättigheterna,

och straffbar handling. I det hänseendet har konventionen ansetts vara lyckad. Den nämndes bland annat i den första rapporten (E/CN.4/2006/98) av FN:s specialrapportör för de mänskliga rättigheterna i kampen mot terrorism som ett exempel på hur effektiva åtgärder mot terrorism kan genomföras på ett sätt som respekterar de mänskliga rättigheterna.

I den handlingsplan för bekämpning av radikaliserings och rekrytering till terrorism som Europeiska Unionen antog år 2005 ingår en uppmaning till alla medlemsländer att snabbt ratificera Europarådets konvention. Även Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) har genom sitt råd i december 2006 uppmanat till ratificering av konventionen. I FN:s säkerhetsråds rapport om genomförande av resolution 1624(2005) hänvisas det till konventionens betydelse för hur resolutionen skall tolkas och genomföras. Europarådets ministerkommitté har i flera omgångar uppmanat medlemsländerna att påskynda sina ratificeringsförberedelser.

2 Nuläget

Inom FN har man under de senaste 30 åren byggt upp ett omfattande och rätt täckande nätverk av konventioner som förpliktar konventionsparterna att inom sin behörighet undersöka terroristbrott och döma de skyldiga, såvida de inte utlämnas till en annan behörig stat. Stärkandet av de rättsliga ramarna har under de senaste åren utgjort ett tyngdpunktsområde för det internationella samarbetet mot terrorism. Emedan den internationella terrorismen blivit allt destruktivare har de förebyggande åtgärderna fått större betydelse. Konventionspolitiken strävar efter att förebygga genom att bland annat påverka tillgången till massförstörelsevapen och de illegala transporterna, liksom även finansieringen av terrorism. Europarådets konvention om förebyggande av terrorism är i samklang med den allmänna trenden, men öppnar samtidigt nya dörrar genom att ingripa i den förberedande verksamheten som tidigare inte har varit straffbelagd.

Konventioner med förebyggande karaktär som har gjorts upp inom FN är konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism som antogs år 1999, liksom även konventionen om fysiskt skydd av nukleärt kärnämne (FördrS 72/1989) från år 1980 och den år 1990 antagna konventionen om märkning av plastiska sprängämnen (FördrS 7–8/2002), vilka alla har satts i kraft i Finland. Liknande drag har de år 2005 godkända ändringarna till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (FördrS 11/1999) som ännu inte har trätt i kraft internationellt. Dessa ändringar gäller bland annat illegal sjötransport av massförstörelsevapen. Av dessa konventioner påminner Europarådets konvention om förebyggande av terrorism främst om konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism, där det likaså finns bestämmelser om att handlingar som räknas som förberedelse för terroristbrott skall straffbeläggas. Även bestämmelserna i EU:s rambeslut om bekämpande av terrorism angående brott i anslutning till terroristgrupper har samma karaktär som de brott som behandlas här.

Bestämmelser om terroristbrott finns i 34 a kap. i strafflagen (39/1889). Straffbara är brott som begåtts i terroristiskt syfte (1 §), förberedelse till brott som begås i terroristiskt syfte (2 §), ledande av terroristgrupp (3 §), främjande av en terroristgrupps verksamhet (4 §) och finansiering av terrorism (5 §). Av dessa straffbestämmelser grundar sig 1–4 § på rådets rambeslut om bekämpande av terrorism (EGT L 164, 22.6.2002, s. 3–7) och 5 § på sättandet i kraft av den internationella konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

Syftet med konventionen om förebyggande av terrorism är att förbättra samarbetet mellan Europarådets medlemsstater och eventuella andra konventionsparter för att på förhand förhindra terroristbrott. Detta mål vill man i första hand nå genom att straffbelägga offentlig anstiftan till terroristbrott, rekrytering till terrorism och utbildning för terro-

rism. I alla tre typer av brott är det centralt att de täcker handlingar som kan leda till att terroristiska brott begås. Det handlar ändå om självständiga brott och deras straffbarhet förutsätter inte direkt samband med senare terroristiska brott. Konventionen innehåller en uttrycklig bestämmelse om detta som motsvarar bestämmelsen som ingår i konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism. Med terroristbrott avses enligt artikel 1 varje brott som omfattas av något av FN:s universella terrorismfördrag. En förteckning över dem räknas upp i konventionens bilaga. Även denna lösning motsvarar förfarandet i konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism.

Artikel 5 om offentlig anstiftan till terror-dåd omfattar både direkt och indirekt anstiftan, men förutsättningen för gärningens straffbarhet är i bägge fall att uppmaningen framkallar fara för terroristbrott. I förhandlingarna om artikeln motsatte sig många delegationer att brottet utsträcks till att omfatta indirekt anstiftan, med hänvisning till svårigheten att dra gräns mellan indirekt anstiftan och sådan kritik som faller inom ramen för uttrycksfriheten. I det hänseendet är det viktigt att straffbar anstiftan enligt artikel 5 kräver att både vissa subjektiva och vissa objektiva villkor uppfylls: dels uppsåtlighet och uttrycklig avsikt att anstifta terroristbrott, dels att fara framkallas. Europarådets rapport som klarlägger bakgrunden till och innehållet i konventionen preciserar att faran skall vara konkret och betydlig och att dess existens måste bedömas i enlighet med Europadomstolens rättspraxis. Kravet att uppmaningen måste medföra fara ingår även i 17 kap. 1 § i strafflagen, där offentlig uppmaning till brott straffbeläggs, och detta krav införlivades i artikel 5 i konventionen på framställning av Finland. Artikelns slutliga formulering grundar sig på Frankrikes och Finlands gemensamma framställning som löste det låsta förhandlingsläget.

Artikel 6 om rekrytering till terrorism innehåller bestämmelser om att det skall vara straffbelagt att söka förmå en annan person att begå eller medverka till ett terroristbrott, eller att ansluta sig till en sammanslutning eller grupp, i syfte att bidra till att sammanslutningen eller gruppen begår ett eller

flera terroristbrott. Artikel 7 om utbildning för terrorism handlar om att meddela instruktioner om tillverkning eller användning av sprängämnen, skjutvapen eller andra vapen eller skadliga eller farliga substanser, eller om andra särskilda metoder eller tekniker, i syfte att begå eller bidra till förövandet av terroristbrott, med vetskap om att den meddelade förmågan är avsedd att användas för detta ändamål. Alla tre gärningsformer i artiklarna 5–7 är straffbara endast om de begås rättsstridigt och uppsåtligt.

Fördraget syftar också till att förbättra det internationella samarbetet för förebyggande av terrorism. Parterna uppmanas att utbyta information och praxis samt till utbildning och andra förebyggande åtgärder. Information borde ges också på eget initiativ, inte endast på anmodan av en annan stat. Parterna förpliktas att utlämna personer som misstänks för att ha begått ett i konventionen avsett brott eller att se till att lagföring sker. Enligt konventionen uppkommer utlämnings-skyldighet emellertid inte om det finns grundad anledning att anta att den verkliga orsaken till framställningen om utlämning har samband med personens ras, religion, nationalitet, etniska ursprung eller politiska åsikt. Utlämning kan likaså förvägras om personen kan löpa risk att utsättas för tortyr, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, eller dödsstraff, eller livstidsstraff utan möjlighet till villkorlig frigivning.

Parterna förutsätts säkerställa att avtalet genomförs med respekt för mänskliga rättigheter, särskilt för yttrande- och föreningsfriheten samt trosfriheten, i enlighet med europeiska människorättskonventionen och andra internationella förpliktelser. Det betonas också att proportionalitetsprincipen skall iakttas i genomförandet av konventionen. Åtgärderna skall följaktligen stå i rätt proportion till konventionens syfte, att förhindra terroristiskt våld. Parterna förutsätts också säkerstäl-

la att verkställigheten inte sker godtyckligt, diskriminerande eller rasistiskt.

4 Propositionens konsekvenser

Propositionen har inga nya konsekvenser för statsfinanserna eller andra mera än obetydliga ekonomiska konsekvenser. Den medför inte heller några konsekvenser för myndigheternas förfaranden och påverkar inte heller myndigheternas inbördes behörighetsrelationer eller uppgiftsfördelningen mellan stat och kommun. Propositionen har inga sociala eller miljökonsekvenser och uppskattas inte heller ha några könsrelaterade konsekvenser.

5 Beredningen av propositionen

Konventionen bereddes vintern 2004–2005 i Europarådets expertkommitté för förebyggande av terrorism (CODEXTER). I kommittéarbetet deltog, förutom Europarådets medlemsländer, i egenskap av observatörer för Europarådet både stater – Förenta Staterna, Kanada, Japan och Mexico – och internationella organisationer, däribland Röda korsets internationella kommitté samt Interpol. Efter första läsningen ombads Europarådets människorättskommissionär och parlamentariska generalförsamling, liksom även en del människorättsorganisationer att yttra sig om konventionsutkastet. Särskilt människorättskommissionärens synpunkter påverkade den slutliga utformningen av artikel 5 och det hänvisas därför också till hans yttrande i den förklarande rapporten till konventionen.

Regeringspropositionen har beretts i utrikesministeriet. Justitieministeriet, inrikesministeriet och skyddspolisen har ombetts yttra sig såväl om konventionen som om utkastet till regeringsproposition. Synpunkterna i utlåtandena har beaktats när propositionen har utarbetats.

DETALJMOTIVERING

1 Konventionens innehåll och förhållande till lagstiftningen i Finland

Ingressen. I ingressen är särskilt de fyra sista styckena värda att beakta. Det sjätte stycket innehåller principen om att terroristbrott under inga förhållanden kan anses försvarliga. Denna princip ingår som en separat artikel i flera av de senaste konventionerna mot terrorism, för det har ansetts att principen stärker förbudet mot ett undantag för politiska brott. Nytt i ingressens sjätte stycke är att samma princip har breddats till att omfatta även brott i samband med terroristbrott. I det sjunde stycket betonas allmänt vikten av att alla åtgärder för bekämpning av terrorism måste respektera rättsstatliga principer och demokratiska värden, mänskliga rättigheter och grundläggande friheter samt annan internationell rätt. Preciseringsen "i de fall den är tillämplig" angående internationell humanitär rätt syftar på att dessa bestämmelser endast kan tillämpas vid väpnade konflikter. I det åttonde stycket konstateras uttryckligen att konventionen inte är avsedd att inverka på vedertagna principer om yttrandefrihet och föreningsfrihet. Stycket drar följaktligen gränser för tolkningen av artikel 5 om anstiftan till terrorism och av artikel 7 om rekrytering till terrorism.

Betydelsen av ingressens nionde stycke är mindre entydig. Stycket erinrar om att terroristdåd har till syfte att genom sin art eller sitt sammanhang injaga allvarlig fruktan hos en befolkning eller att otillbörligen tvinga offentliga organ eller en internationell organisation att utföra eller att avstå från att utföra en viss handling eller att allvarligt destabilisera eller förstöra de grundläggande politiska, konstitutionella, ekonomiska eller sociala strukturerna i ett land eller i en internationell organisation. Textens formulering härrör från EU:s rambeslut om terrorism, även om det inte direkt hänvisas till detta beslut. Det var en kompromiss att detta stycke togs in i ingressen, vilket berodde på att en del delegationer hade velat ha med en sådan avgräns-

ning i artikel 1, där terroristbrotten definieras. Majoriteten ansåg inte detta vara motiverat, eftersom en sådan avgränsning inte heller ingår i de FN-fördrag om terrorism i vilka de brott som avses i artikel 1 definieras.

Artikel 1. Terminologi. I artikel 1.1 definieras "terroristbrott" som varje brott som omfattas av något av fördragen i bilagan och med den definition av brottet som ges i respektive fördrag. Konventionen innehåller inte en allmän kriminaliseringsskyldighet av de så definierade terroristbrotten, men artiklarna 5–7 och 9 föranleder en skyldighet att straffbelägga offentlig anstiftan till terroristbrott, rekrytering till terrorism, utbildning för terrorism samt vissa brott i anslutning till dessa gärningar. Gärningarna som kriminaliseringsskyldigheten avser handlar om främjande av sådana terroristbrott som definierats i artikel 1.1.

Bilagan omfattar en förteckning över sammanlagt tio konventioner mot terrorism som gjorts upp inom FN eller dess specialorganisationer och som alla har satts i kraft i Finland:

1) konventionen för bekämpande av olaga besittningstagande av luftfartyg (FördrS 62/1971),

2) konventionen för bekämpande av brott mot den civila luftfartens säkerhet (FördrS 56/1973),

3) konventionen om förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer (FördrS 63/1978),

4) internationella konventionen mot tagande av gisslan (FördrS 38/1983),

5) konventionen om fysiskt skydd av nukleärt kärnämne,

6) tilläggsprotokollet för bekämpande av våldsbrott på flygplatser som används för civil luftfart i internationell trafik (FördrS 43/1998),

7) konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet,

8) protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln (FördrS 44/2000),

9) internationella konventionen om bekämpande av bombattentat av terrorister (FördrS 59/2002) liksom även

10) internationella konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism.

Alla dessa brott har ett samband med de terroristbrott som avses i artikel 1. Av den orsaken måste kriminaliseringsskyldigheten som föranleds av de fördrag som tas upp i bilagan definieras i förhållande till den finländska strafflagstiftningen. De i konventionens bilaga upptagna fördragens förhållande till finländsk strafflagstiftning har behandlats i den allmänna motiveringens avsnitt om den internationella utvecklingen och lagstiftningen i utlandet i regeringsproposition RP 188/2002 rd rörande terroristbrott som med stöd av strafflagens 34 a kap. görs straffbara. En bestämmelse om tagande av gisslan (SL 25 kap. 4 §) har fogats till strafflagen i samband med ikraftsättandet av den internationella konventionen mot tagande av gisslan. Paragrafen om trafiksabotage (SL 34 kap. 2) ändrades år 2000 till att även omfatta fasta plattformar. Förändringen föranleddes av ikraftsättandet av protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln. Av konventionerna mot terrorism täcker denna paragraf även kriminaliseringsskyldigheten som härrör från konventionen för bekämpande av brott mot den civila luftfartens säkerhet, tilläggsprotokollet för bekämpande av våldsbrott på flygplatser som används för civil luftfart i internationell trafik samt konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet. I 34 kap. 11 § i strafflagen föreskrivs om kapning. Ursprungligen fogades denna paragraf till strafflagen under brottsbeteckningen "kapning av fartyg" i samband med ikraftsättandet av konventionen om förhindrande av olovligt besittningstagande av luftfartyg och den täcker delvis även kriminaliseringsskyldigheten i de tidigare nämnda konventionerna om sjöfartens säkerhet.

Omfattningen av de brott som lyder under kriminaliseringsskyldigheten i anslutning till internationellt skyddade personer var nyligen föremål för överväganden i samband med att finansiering av terrorism blev straffbart. Grunden för 34 a kap. 5 § i strafflagen är

konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism, enligt vilken det som finansiering av terrorism vid sidan av annat skall vara straffbart att finansiera sådana brott mot ifrågavarande personer som avses i konventionen som gäller dem. Som finansiering av terrorism är det enligt 34 kap. 5 § 1 mom. 5 punkten i strafflagen straffbart att finansiera mord, dråp, dråp under förmildrande omständigheter, grov misshandel, frihetsberövande, grovt frihetsberövande, grov människohandel, tagande av gisslan eller grovt brott mot offentlig frid eller hot om dem, när gärningen riktar sig mot en person som avses i konventionen om förebyggande och bestraffning av brott mot personer som åtnjuter internationellt skydd, bland dem diplomatiska representanter. Av dessa brott nämns inte grovt brott mot offentlig frid i 34 a kap. 1 § i strafflagen.

Brott som avses i artikel 7 i konventionen om fysiskt skydd av nukleärt kärnämne är enligt 34 a kap. 5 § 1 mom. 4 punkten äventyrande av andras hälsa med hjälp av ett kärnämne (SL 34 kap. 4 § 1 mom. 4 punkten), grovt äventyrande av andras hälsa (SL 34 kap. 5 §), kärnladdningsbrott (SL 34 kap. 6 §) och straffbar användning av kärnenergi (SL 44 kap. 10 §). Brott som avses i artikel 2.1 i den internationella konventionen om bekämpande av bombattentat av terrorister är enligt 34 a kap. 5 § 1 mom. 2 punkten i strafflagen sabotage (SL 34 kap. 1 §), grovt sabotage (SL 34 kap. 3 §) och förberedelse till allmänfarligt brott (SL 34 kap. 9 §).

Kriminaliseringsskyldigheten som föranleds av den internationella konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism genomfördes först i 34 kap. 9 b § i strafflagen och, efter att den paragrafen hade upphävts, i 34 a kap. 5 § i strafflagen. De fördrag som tas upp i konventionens bilaga nämns även i den aktuella konventionens bilaga. I 34 a kap. 5 § i strafflagen har finansiering av terrorism till vissa delar kriminaliserats i vidare bemärkelse än vad som förutsätts i den internationella konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism (RP 188/2002 rd, s. 55) och av denna orsak hänvisas det i paragrafen inte till alla konventioner som nämns i den sistnämnda konventionens bilaga.

En jämförelse med strafflagen av kriminaliseringsskyldigheten i de fördrag som tas upp i bilagan och en granskning av jämförelseresultatet i ljuset av 34 a kap. i strafflagen ger vid handen att alla enligt bilagens fördrag i Finland straffbara handlingar inte omfattas av 34 a kap. 1 § i strafflagen om brott som begåtts i terroristiskt syfte, vilket i sin tur inverkar på tillämpningsförutsättningarna för 1–2 §. Detta tycks främst gälla grovt brott mot offentlig frid riktat mot personer som åtnjuter internationellt skydd. I 34 a kap. 1 § i strafflagen nämns inte heller straffbar användning av kärnenergi eller förberedelse till allmänfarligt brott. Detta innebär likväl inte nödvändigtvis att läget till den delen vore i strid med den konvention som är under behandling. Konventionen om förebyggande av terrorism förutsätter inte att parterna straffbelägger de gärningar som kriminaliseras i fördragen som tas upp i bilagan som terroristbrott så länge offentlig anstiftan, rekrytering av gärningsmän och utbildning av gärningsmän i anslutning till dessa gärningar i enlighet med artiklarna 5–7 och 9 är straffbara. Denna jämförelse tas upp vid behandlingen av dessa artiklar.

I artikel 1.2 ges en stat som inte är part i ett fördrag som är upptaget i bilagan möjlighet att meddela att fördraget, vid tillämpningen av denna konvention på den berörda parten, inte skall anses ingå i bilagan. En sådan förklaring skall ges vid ratificeringen, godtagandet eller godkännandet av konventionen eller vid anslutningen till den. En part behöver följaktligen inte straffbelägga uppmaning till att ta gisslan om den inte är part i konventionen om tagande av gisslan och har gett en sådan förklaring som avses i punkt 2. Förklaringen upphör att gälla när fördraget i fråga träder i kraft för den part som gjort en sådan förklaring och parten underrättar Europarådets generalsekreterare om ikraftträdandet. Motsvarande bestämmelse ingår också i konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism.

Artikel 2. Syfte. Syftet med denna konvention är att förebygga terrorism såväl med åtgärder på nationell nivå som genom internationellt samarbete. Artikel 2 talar också om terrorismens negativa inverkan på det fulla åtnjutandet av mänskliga rättigheter, särskilt

på rätten till liv, och hänvisar till existerande tillämpliga multilaterala eller bilaterala fördrag eller överenskommelser mellan parterna som kompletteras av konventionen.

Artikel 3. Förebyggande handlingsprogram på nationell nivå. Syftet med artikeln är att främja samarbete på nationell nivå medan artikel 4 fokuserar på det internationella samarbetet. Artikel 3 nämner fyra handlingsområden för förebyggande av terrorism: (a) satsning på utbildning, kultur, information och medier samt på att höja den allmänna medvetenheten; (b) samarbete mellan myndigheterna; (c) toleransfrämjande; (d) samarbete mellan allmänhet och myndigheter. Varje medlemsstat beslutar i enlighet med sin regeringsform om hur och i vilken omfattning genomförandet sker och om vilka författningar och förfaringsätt som skall tillämpas.

Enligt 3.1 skall varje part vidta lämpliga åtgärder särskilt vad gäller utbildning av rättsvårdande myndigheter och andra organ samt beträffande utbildning, kultur, information, medier och höjande av den allmänna medvetenheten, i syfte att förebygga terroristbrott och deras negativa verkningar. Med ”andra organ” avses i det här sammanhanget exempelvis regionala och lokala myndigheter och medverkande i befolkningsskyddet.

När parterna genomför bestämmelsen förutsätts de respektera de åtaganden om mänskliga rättigheter som ingår i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna samt i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, i den mån de är tillämpliga på parten i fråga. Hänvisningen till tillämplig rätt är nödvändig, eftersom konventionen står öppen för under-tecknande även för länder som inte är medlemmar i Europarådet och följaktligen inte heller parter i europeiska människorättskonventionen.

Artikel 3.2 handlar om att förbättra samarbetet och informationsutbytet mellan myndigheterna, liksom även det fysiska skyddet av personer och anläggningar, samt om bättre utbildning och planer för civil beredskap. Artikel 3.3 handlar om att uppmuntra till dialog mellan olika religioner och kulturer. Bägge punkter är mycket allmänt formulerade och

parterna kan förhålla sig märkbart fritt till hur bestämmelserna verkställs.

Artikel 3.4 handlar om samarbetet mellan allmänheten och den offentliga makten i förebyggandet av terrorism. Punkten grundar sig på ett ryskt initiativ, enligt vilket parterna skall uppmantra till samarbete med allmänheten för att information i anslutning till terroråd skall inrapporteras till myndigheterna. I förhandlingarna förhöll man sig rätt reserverat till tanken på en allmän rapporteringsplikt men förslaget godkändes till slut i en betydligt förändrad form. Punkten uppmanar parterna att främja den allmänna medvetenheten om allvaret i och det hot som terroristbrotten utgör och att överväga att uppmantra allmänheten till att överlämna sådan information till myndigheterna som kan vara till hjälp i förebyggandet av terroristbrott och brott enligt denna konvention. Punktens formulering grundar sig på motsvarande bestämmelse i artikel 31.5 i Palermokonventionen, FN:s internationella konvention mot organiserad brottslighet (FördrS 18/2004).

Artikel 4. Internationellt samarbete om förebyggande. Artikeln handlar om internationellt samarbete för att stärka kapaciteten att förebygga terrorism bland annat genom att utbyta information och goda rutiner, genom utbildning och exempelvis genom att inrätta gemensamma undersökningsgrupper. Denna klausul verkställs med beaktande av parternas resurser och så som de anser det ändamålsenligt.

Artikel 5. Offentlig anstiftan till terroristbrott. I artikeln fordras det att parterna gör det straffbart att sprida eller på annat sätt tillgängliggöra ett meddelande till allmänheten i avsikt att uppmana till terroristbrott, där ett sådant handlande, oavsett om det uttryckligen förespråkar terroristbrott, framkallar en fara för att ett eller flera sådana brott kan begås. Varje part skall enligt punkt 2 vidta de åtgärder som är nödvändiga för att offentlig anstiftan till terroristbrott, enligt definitionen i punkt 1, när gärningen begås rättsstridigt och uppsåtligt, skall vara straffbelagt i dess nationella lagstiftning.

Anmärkningsvärt i bestämmelsen är framför allt att den omfattar såväl direkt som indirekt anstiftan. Det har redan tidigare konstaterats att det inte endast är meddelanden som

faktiskt leder till att ett terroristbrott begås som skall straffbeläggas, utan att offentlig anstiftan är ett självständigt brott, vars rekvisit inte förutsätter att ett terroristbrott faktiskt sker. Meddelandet behöver inte heller uttryckligen förespråka ett sådant brott, utan beroende på situation kan det till exempel anses som indirekt anstiftan att prisa terroråd eller att smäda offer för terrorism. Det väsentliga kriteriet är att handlingen skall framkalla en fara för att ett eller flera terroråd begås. I tolkningen av om en sådan fara föreligger skall man i enlighet med Europadomstolens rättspraxis beakta både avsändarens och mottagarens karaktär samt de förhållanden i vilka meddelandet sänds. Även farans trovärdighet och allvar måste beaktas i enlighet med varje parts nationella lagstiftning.

Offentlig uppmaning till brott straffbeläggs i 17 kap. 1 § i strafflagen. För det skall den dömas som genom ett massmedium eller offentligen i en folksamling eller genom en skrift eller annan framställning som har bringats till allmän kännedom uppmanar eller förleder till brott så att uppmaningen eller förledandet

1) medför fara för att ett sådant brott eller straffbart försök därtill begås eller

2) annars klart äventyrar den allmänna ordningen eller säkerheten.

Som straff skall dömas till böter eller fängelse i högst två år. Om uppmaningen eller förledandet leder till att ett brott eller straffbart försök till brott begås, tillämpas vad 5 kap. bestämmer om delaktighet i brott. Då döms den som offentligt har uppmanat till brott enligt 5 kap. 5 § i strafflagen för anstiftan till brott såsom gärningsman.

Brottet som regleras i 17 kap. 1 § i strafflagen kan gälla uppmaning till vilket brott som helst, alltså även till sådana terroristbrott som avses i 34 a kap. i strafflagen och till andra brott som avses i fördragen som tas upp i konventionens bilaga. Artikel 5 i konventionen kan inte anses fordra ändringar i finländsk lagstiftning. Redan i samband med den här artikeln är det likväl skäl att hänvisa till att det nämnda brottet enligt förpliktelsen i artikel 9.1 c borde fogas till de brott i 34 a kap. 1 § 1 mom. i strafflagen som nämns som brott som kan göras i terroristiskt syfte.

Artikel 6. Rekrytering till terrorism. Enligt 6.1 avses med "rekrytering till terrorism" att söka förmå en annan person att begå eller medverka till ett terroristbrott, eller att ansluta sig till en sammanslutning eller grupp, i syfte att bidra till att sammanslutningen eller gruppen begår ett eller flera terroristbrott. Artikel 6 definierar inte sammanslutningarna eller grupperna dess vidare. Det är emellertid klart att till exempel sådana sammanslutningar eller grupper som har definierats som föremål för sanktioner mot terrorism kan anses vara sådana sammanslutningar som avses i artikel 6. Rekrytering kan ske under ett personligt möte eller via olika medier såsom webben. Artikel 6 förutsätter inte att personen som är föremål för rekrytering verkligen deltar i ett terroristbrott eller ansluter sig till en grupp med syfte att begå ett sådant brott, men som rekrytering anses inte heller icke trovärdiga rekryteringsförsök som inte får något gensvar från den som skall rekryteras. Det måste övervägas från fall till fall utgående från den nationella lagstiftningen när kriterierna för en lyckad rekrytering skall anses ha uppfyllts.

Varje part skall enligt punkt 2 vidta de åtgärder som fordras för att rekrytering till terrorism, enligt definitionen i punkt 1, när gärningen begås rättsstridigt och uppsåtligt, skall vara straffbelagt i dess nationella lagstiftning.

Man kan göra sig skyldig till ett brott enligt punkt 1 för det första genom anstiftan till brott i enlighet med 5 kap. 5 § i strafflagen. För det andra gör sig, enligt 34 a kap. 4 § 1 mom. 1 punkten i strafflagen, den som i avsikt att främja en terroristgrupps brottsliga verksamhet enligt 1 eller 2 § eller som med vetskap om att han eller hon främjar denna verksamhet värvar eller försöker värva medlemmar till en terroristgrupp skyldig till främjande av en terroristgrupps verksamhet. En tilläggsförutsättning för straffbarhet är att det i terroristgruppens verksamhet begås ett brott som avses i 1 § eller ett straffbart försök till ett sådant brott eller ett brott som avses i 2 §. På grundval av artiklarna 6 och 8 i konventionen skall rekrytering till terrorism vara straffbart oberoende av om ett terroristbrott rent faktiskt begås. Detta fordrar en ändring av strafflagen så att värvning enligt 34 a kap.

4 § 1 mom. 1 punkten blir straffbart även om ett brott som avses i 1 § eller ett straffbart försök till ett sådant brott eller ett brott som avses i 2 § inte begås.

Att upphäva en straffbarhetsförutsättning på det sätt som föreslås väcker frågor med avseende på den straffrättsliga legalitetsprincipen och därmed sammanhängande krav på exakthet i gränserna inom den straffrättsliga lagstiftningen. Förutsättningen fogades i riksdagsbehandlingen till straffbestämmelsen uttryckligen av orsaker som hänför sig till legalitetsprincipen (GrUU 48/2002 rd och LaUB 24/2002 rd). Det måste dock även beaktas att artikel 2.2 i Europeiska unionens råds rambeslut om bekämpande av terrorism, som skulle genomföras med lagförslaget i fråga, inte tar ställning till hur kriminaliseringen skall genomföras, vilket även grundlagsutskottet konstaterade i sitt utlåtande och lagutskottet i sitt betänkande. Läget är nu så tillvida ett annat, eftersom artikel 8 i den aktuella konventionen är absolut och inte innehåller någon möjlighet till reservationer eller icke-tillämpning.

När man ur legalitetssynpunkt bedömer den aktuella tilläggsförutsättningen för straffbarhet i 34 a kap. 4 § 1 mom. i strafflagen, är det också skäl att beakta kapitlets 5 § om finansiering av terrorism. För straffbarhet fordrar paragrafen inte att ett terroristbrott eller ett straffbart försök till sådant brott begås eller att tillgångarna rent faktiskt används till att begå ett sådant brott. Det handlar alltså om en till sin karaktär på samma sätt förberedande gärning som rekryteringen till och utbildningen för terrorism som avses i den aktuella konventionens artiklar 6 och 7.

Straffbestämmelsen för finansiering av terrorism togs ursprungligen med i 43 kap. i strafflagen som § 9 b (lag om ändring av 34 kap. strafflagen 559/2002) i samband med det nationella ikraftsättandet av konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism. När paragrafen flyttades över till det nya kapitlet 34 a ändrades den inte på något sätt som anknyter till den fråga som nu behandlas. När § 9 b om finansiering av terrorism skulle fogas till 34 kap. i strafflagen så bedömde lagutskottet (LaUB 14/2002 rd) i riksdagsbehandlingen inte denna straffbestämmelse med avseende på legalitetsprinci-

pen. I sig ansåg utskottet det vara viktigt att man vid beredningen av kapitlet i strafflagen om terroristbrott och vid revideringen av strafflagens allmänna läror (RP 44/2002 rd) tar vissa frågor till närmare granskning. Dessa frågor hade likväl ingen koppling till att straffbarheten för finansiering av terrorism inte skulle förutsätta att ett terroristbrott eller ett straffbart försök till terroristbrott begåtts. Av grundlagsutskottet begärdes det inget utlåtande om propositionen.

När proposition RP 188/2002 rd om att ta in ett nytt 34 a kap. i strafflagen behandlades i riksdagen fästes det vikt vid 4 § i samband med det krav på exakthet i strafflagstiftningen som den straffrättsliga legalitetsprincipen ställer, så som ovan anförts. Då fäste varken grundlagsutskottet eller lagutskottet någon uppmärksamhet vid den aktuella frågan vad gäller 5 § om finansiering av terrorism.

Straffbestämmelserna för finansiering av terrorism har alltså inte ansetts vara problematiska med avseende på legalitetsprincipen. Det är svårt att se att de paragrafer det gäller här skulle utgöra någon praktisk skillnad med tanke på de krav den straffrättsliga legalitetsprincipen ställer. Man kan rentav tänka sig att tillhandahållande eller insamling av tillgångar kan ha en mera avlägsen koppling till själva terroristbrottet än det främjande av en terroristgrupps verksamhet som avses i 4 §, vars med tanke på artikel 6 betydelsefulla gärningssätt handlar om att grunda eller organisera en terroristgrupp eller att värva medlemmar till en terroristgrupp. Beaktar man dessutom den absoluta kriminaliseringsförpliktelsen som föranleds av artikel 8 kan det aktuella upphävandet av straffbarhetsförutsättningen anses vara motiverat.

Så som konstaterades i samband med behandlingen av artikel 1 förutsätter inte alla brott i de fördrag som tas upp i konventionens bilaga att de har begåtts i terroristiskt syfte i enlighet med 34 a kap. 1 §. Detta hindrar även tillämpligheten på dessa brott av 34 a kap. 4 § i strafflagen som anknyter till artikel 6, eftersom förutsättningen för att paragrafen skall kunna tillämpas är att brottet har anknytning till sådan terroristisk verksamhet som avses i 1 eller 2 §, medan en förutsättning för att 2 § skall kunna tillämpas är en avsikt att begå ett sådant brott som avses i

1 § 1 mom. 2–7 punkten eller i 2 mom. Diskrepansen mellan brotten som tas upp 34 a kap. 1 § i strafflagen och de brott som tas upp i fördragen i konventionens bilaga gäller grovt brott mot offentlig frid när gärningen riktar sig mot en person som åtnjuter internationellt skydd samt straffbar användning av kärnenergi. Konventionen kräver följaktligen att det till 34 a kap. 1 § 1 mom. i strafflagen fogas grovt brott mot offentlig frid (24 kap. 4 § i strafflagen) och straffbar användning av kärnenergi (44 kap. 10 § i strafflagen).

Inte heller förberedelse till allmänfarligt brott (34 kap. 9 § i strafflagen) nämns bland de brott i 34 a kap. 1 § 1 mom. i strafflagen som kan begås i terroristiskt syfte. Kriminaliseringskyldigheten som föranleds av artiklarna 6 och 7 i konventionen fordrar emellertid inte att förberedelse till allmänfarligt brott fogas till någon punkt i detta moment.

Innehav av bomb och andra gärningssätt som är straffbara enligt 34 kap. 9 § i strafflagen fyller i praktiken, då de görs i terroristiskt syfte, rekvisiten för förberedelse till brott som begås i terroristiskt syfte enligt 34 a kap. 2 § 2 punkten. Enligt 34 a kap. 4 § 1 mom. kan en terroristgrupps verksamhet (till exempel rekrytering i enlighet med artikel 6 och utbildning enligt artikel 7 i konventionen) främjas för sådan brottslig verksamhet som avses i 2 §.

Det är också att märka att förberedelse till allmänfarligt brott enligt 34 kap. 9 § har samband med förövande av de brott som avses i 1–5 § i samma kapitel. I dessa paragrafer straffbeläggs sabotage, trafiksabotage, grovt sabotage, äventyrande av andras hälsa och grovt äventyrande av andras hälsa. Dessa brott nämns å andra sidan i 34 a kap. 1 § 3 och 5 punkten som brott som kan begås i terroristiskt syfte.

Artikel 7. Utbildning för terrorism. Enligt 7.1 avses med utbildning för terrorism att meddela instruktioner om tillverkning eller användning av sprängämnen, skjutvapen eller andra vapen eller skadliga eller farliga substanser, eller om andra särskilda metoder eller tekniker, i syfte att begå eller bidra till förövandet av terroristbrott, med vetskap om att den meddelade förmågan är avsedd att användas för detta ändamål. Det ansågs inte nödvändigt att i artikeln närmare definiera

vad man avser med sprängämnen, skjutvapen, andra vapen eller skadliga eller farliga substanser. I det hänseendet kan man hänvisa till existerande internationella fördrag och till den nationella lagstiftningen.

Varje part skall enligt 7.2 vidta de åtgärder som fordras för att utbildning för terrorism, enligt definitionen i punkt 1, när gärningen begås rättsstridigt och uppsåtligen, skall vara straffbelagt i dess nationella lagstiftning.

Artikel 7 i konventionen fordrar likadana ändringar i strafflagen som artikel 6. För det första måste vad beträffar punkt 3 i 34 a kap. 4 § 1 mom. i strafflagen förutsättningen för straffbarhet "om i terroristgruppens verksamhet begås ett brott som avses i 1 § eller ett straffbart försök till ett sådant brott eller ett brott som avses i 2 §" upphävas. För det andra måste det till förteckningen över brott i 34 a kap. 1 § fogas grovt brott mot offentlig frid och straffbar användning av kärnenergi, eftersom 34 a kap. 4 § som anknyter till artikel 7 annars inte skulle vara tillämplig för dessa brott.

Dessutom avviker artikel 7 också på en annan punkt från gällande lagstiftning. I 34 a kap. 4 § i strafflagen avses endast främjande av en terroristgrupps verksamhet och enligt 34 a kap. 6 § 2 mom. avses med terroristgrupp en strukturerad grupp, inrättad för en viss tid, bestående av minst tre personer. Till skillnad från artikel 6 i konventionen innehåller artikel 7 inte någon begränsning till en grupp, vilket förutsätts i 34 a kap. 4 § 1 mom. 3 punkten i strafflagen.

Att främja en enskild persons terroristiska verksamhet genom att meddela utbildning kan inte heller anses vara medhjälp till terroristbrott. Enligt 5 kap. 6 § i strafflagen handlar straffbar medhjälp om att före eller under ett uppsåtligt brott med råd, dåd eller på annat sätt uppsåtligen hjälpa någon att begå brottet eller ett straffbart försök till det. Den aktuella utbildningen kan enligt lagens definition inte nödvändigtvis räknas som medhjälp. Dessutom förutsätter en tillämpning av 5 kap. 6 § i strafflagen att ett brott eller ett straffbart försök till brott begås, men såsom tidigare har konstaterats förutsätter artikel 8 i konventionen inte att ett terroristbrott rent faktiskt begås för att en gärning skall klassas som terroristisk utbildning.

Begränsningen av 34 a kap. 4 § till främjande av en grups verksamhet utgår från Europeiska unionens rambeslut som ligger till grund för hela kapitlets uppkomst, men lagrummet i sig ställer inga hinder för en straffbeläggning av terroristisk utbildning som i enlighet med artikel 7 meddelas på annat sätt än till en grupp. Det finns två alternativ för en sådan långregående kriminalisering. För det första kunde man tänka sig att bredda 4 § till att omfatta också annat än främjande av en grups verksamhet. Alternativt kunde 1 mom. 3 punkten i paragrafen avskiljas till en ny paragraf eller till ett nytt moment i den existerande paragrafen, eftersom den ändrade regleringen inte skulle ha en begränsning till en grupp såsom de andra momenten.

En ändring av 34 a kap. 4 § så att begränsningen till en grupp helt skulle upphävas kan inte anses vara motiverad. Dessutom vore det lagstiftningstekniskt besvärligt att genomföra ändringen inom ramen för 4 §, eftersom den i enlighet med rubrik och brottsbeteckning ju uttryckligen handlar om att främja en grups verksamhet. Det är av denna orsak svårt att ändra 1 mom. 3 punkten eller att foga till ett nytt moment till paragrafen och det kunde också leda till oklarheter i bestämmelsen. Paragrafens olika punkter kan till största delen till sitt innehåll och sin karaktär anses vara sådana att den verksamhet som där beskrivs uttryckligen anknyter till främjande av en grups verksamhet. Främjande av en enskild persons verksamhet kan till exempel utgöras av medhjälp till andra terroristbrott som enligt 34 a kap. är straffbara, förutsatt att den huvudsakliga gärningen åtminstone har framskridit så långt att den utgör ett straffbart försök. Ett avskiljande av punkten som skall ändras till en egen paragraf kan anses vara motiverat även med tanke på åskådligheten som följer på ett särskiljande. Sålunda borde en ny 4 a § fogas till 34 a kap. i strafflagen.

Artikel 8. *Ett terroristbrott behöver inte ha begåtts.* I artikeln bekräftas det att det rent faktiskt inte behöver ha begåtts ett terroristbrott för att en gärning skall utgöra brott enligt artiklarna 5–7 i konventionen. Motsvarande bestämmelse ingår också i artikel 2.3 i konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism.

Artikel 9. Osjälvständiga brottsformer.
Artikel 9.1 a och b innehåller en förpliktelse att straffbelägga medverkan till ett sådant brott som anges i artiklarna 5–7 samt att värva eller instruera andra personer att begå ett sådant brott. Enligt artikel 9.1 c gäller kriminaliseringsskyldigheten även medverkan till att en grupp personer som handlar i ett gemensamt syfte begår ett eller flera sådana brott som anges i artiklarna 5–7. Denna medverkan måste emellertid vara uppsåtlig och dessutom skall den antingen ske i syfte att främja gruppens brottsliga verksamhet eller syfte, när verksamheten eller syftet innefattar förövande av ett brott som anges i artiklarna 5–7, eller i vetskap om gruppens avsikt att begå ett sådant brott som anges i artiklarna 5–7. Formuleringen av c-punkten motsvarar i huvuddrag bestämmelsen i artikel 4 i konventionen om utlämning för brott mellan medlemsstaterna i Europeiska unionen (EGT C 313, 27.9.1996). Bestämmelsen har under de senaste åren även tagits med i flera fördrag som har förhandlats fram inom FN.

Vad beträffar kriminaliseringsskyldigheten för medverkan till ett brott i enlighet med artikel 9.1 a kan det hänvisas till 5 kap. 3 § i strafflagen, enligt vilken var och en bestraffas som gärningsman om två eller flera gemensamt har begått ett uppsåtligt brott. Artiklarna 6 och 7 i konventionen förpliktar till kriminalisering av vissa gärningssätt som enligt strafflagens bestämmelser är anstiftan eller medhjälp. Att i fortsättningen se dessa gärningssätt som förövande av terroristbrott och inte som anstiftan eller medhjälp skulle leda till att de skulle lyda under tillämplighetsområdet för 5 kap. 3 §. Det kan emellertid inte anses att konventionen uttryckligen skulle förutsätta detta.

Offentlig uppmaning till brott som är straffbart enligt 17 kap. 1 § i strafflagen kan inte utgöra ett sådant brott som enligt 34 a kap. 1 § begåtts i terroristiskt syfte. Eftersom ändå medhjälp och anstiftan till det förstnämnda brottet är straffbara, kan det till denna del inte finnas behov av sådan lagstiftning som artikel 9.1 b förutsätter. Vad gäller rekrytering av och utbildning för terrorister kan man också göra sig skyldig till anstiftan och medhjälp genom att medverka till att främja

en terroristgrupps verksamhet enligt 34 a kap. 4 §. Även förberedelse till brott som begås i terroristiskt syfte enligt 34 a kap. 2 § 1 punkten, om det som förberedelse för rekrytering eller utbildning görs upp planer; ledande av terroristgrupp enligt § 3; eller anskaffning av lokaler eller andra utrymmen för en terroristgrupps behov enligt 4 § 1 mom. 4 punkten, till exempel för att arrangera utbildning, kan komma i fråga.

I samband med behandlingen av artikel 5 kunde tidigare konstateras att 17 kap. 1 § i strafflagen uppfyller förpliktelsen att kriminalisera offentlig anstiftan till terroristbrott. I artikel 9.1 c föreskrivs å andra sidan om straff för främjande av en terroristgrupps verksamhet på ett sätt som i hög grad motsvarar bestämmelserna i 34 a kap. 4 § i strafflagen om främjande av en terroristgrupps verksamhet. Paragrafen kan emellertid inte tillämpas på en offentlig uppmaning till brott såsom avses i 17 kap. 1 § i strafflagen, eftersom offentlig uppmaning till brott inte nämns i 1 §. Artikel 9.1 c fordrar följaktligen att den enligt 17 kap. 1 § straffbara offentliga uppmaningen till brott fogas till de brott som tas upp i 34 a kap. 1 §. Detta är motiverat även med tanke på brottets allvarliga karaktär.

Enligt artikel 9.2 skall varje part vidta de åtgärder som fordras för att det skall vara straffbelagt att försöka begå något av de brott som anges i artiklarna 6 och 7, alltså försök till rekrytering till terrorism eller utbildning för terrorism. Det är att märka att försök till offentlig anstiftan såsom avses i artikel 5 inte är straffbart. I bestämmelsen ingår även ett ovanligt tillägg om att parterna skall vidta de åtgärder som fordras för att det i dess nationella lagstiftning och i enlighet med den skall vara straffbelagt att försöka rekrytera till eller utbilda för terrorism. Härmed erkänns det faktum att bestämmelserna om försök till brott enligt allmänna straffrättsliga läror kan skilja sig märkbart från varandra i olika länder, vilket även kan ha konsekvenser för genomförandet av artikeln.

Med beaktande av att gärningssättet enligt artikel 6 om rekrytering till terrorism och artikel 7 om utbildning för terrorism med stöd av 34 a kap. 4 § 1 mom. 1 och 3 punkten och en eventuell ny 4 a § redan på försöksstadiet

är straffbara, så finns det i det här hänseendet inget skäl att ändra 34 a kap. i strafflagen.

Artikel 10. Juridiska personers ansvar. Enligt artikel 10.1 skall varje part i överensstämmelse med sina rättsliga principer vidta de åtgärder som fordras för att juridiska personer skall kunna ställas till ansvar för medverkan i de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9. Enligt 10.2 skall juridiska personer, beroende på partens rättsordning, kunna lagföras straffrättsligt, civilrättsligt eller administrativt. I 10.3 konstateras det att denna ansvarsskyldighet inte skall inverka på det straffrättsliga ansvaret som de fysiska personer har som har begått brotten.

Artikeln tillåter att juridiska personers ansvar bestäms i enlighet med de nationella rättsprinciperna. Enligt 34 a kap. 8 § i strafflagen tillämpas på de terroristbrott som nämns i kapitlet vad som bestäms om straffansvar för juridiska personer. Utöver straffansvar kan juridiska personer underkastas skadeståndsansvar som civilrättslig brottspåföljd. Artikeln förorsakar ingen skyldighet till ändringar i finländsk lagstiftning.

Artikel 11. Påföljder och åtgärder. Enligt 11.1 skall varje part vidta de åtgärder som fordras för att de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 skall vara straffbara med effektiva, proportionella och avskräckande påföljder.

För brott enligt 34 a kap. 4 § i strafflagen kan dömas till fängelse i högst åtta år. Enligt bestämmelserna i 5 och 6 kap. i strafflagen kan även för försök till och för medverkan i sådana brott dömas till stränga straff. För offentlig uppmaning till brott i enlighet med 17 kap. 1 § 1 mom. i strafflagen kan dömas till fängelse i högst två år. Det är dock att märka att det då är fråga om ett fall där ett terroristbrott eller ett straffbart försök till terroristbrott inte begås. Om ett brott eller ett försök till brott begås handlar det om anstiftan som bestraffas strängt. Den finska strafflagstiftningen kan anses uppfylla de förpliktelse som föranleds av artikel 11.1.

Enligt artikel 11.2 får tidigare lagakraftvunna domar som har meddelats utomlands beträffande brott som anges i denna konvention, i den utsträckning det är tillåtet i den nationella lagstiftningen, beaktas vid bestämmandet av påföljden i enlighet med nationell lagstiftning. Stycket ställer likväl inget krav

på parterna att beakta domar som meddelats i andra stater.

Enligt vissa bestämmelser i 6 kap. i strafflagen kan tidigare brottslighet eller tidigare straff beaktas vid bestämmandet av straff. Detta gäller en skärpningsgrund (5 § 5 punkten), valet mellan villkorligt och ovillkorligt fängelse (9 § 1 mom.) samt bestämmande av ungdomsstraff (10 a § 1 mom. 1 punkten) och samhällstjänst (11 § 1 mom.). De här bestämmelserna påverkas inte av om den tidigare brottsligheten har skett i Finland eller om de tidigare straffen har dömts här.

Tillämpningen av bestämmelserna i 7 kap. i strafflagen om gemensamt straff på påföljder som har utdömts i ett annat nordiskt land eller någon annan främmande stat förbjuds i 29 § i lagen om samarbete mellan Finland och de övriga nordiska länderna vid verkställighet av domar i brottmål (326/1963) samt i 18 § i lagen om internationellt samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder (21/1987). Man har valt en sådan lagstiftningsmässig lösning med hänsyn till att olika länders bestämmelser om sammanträffande av brott i stor utsträckning avviker från varandra och eftersom en tillämpning av bestämmelserna om sammanläggning av straff i Finlands strafflag vore mycket svårt, särskilt i sådana fall då en person har dömts till frihetsstraff för två eller flera brott i en främmande stat (RP 37/1963 rd, s. 6 och RP 81/1986, s.12). Det finns ingen orsak att ändra på denna ståndpunkt i det här sammanhanget heller, särskilt eftersom artikel 11.2 inte förpliktar till en ändring.

Enligt artikel 11.3 skall varje part se till att juridiska personer som fällt till ansvar i enlighet med artikel 10 underkastas effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga eller icke-straffrättsliga påföljder, ekonomiska påföljder medräknade.

Det ansvar för juridiska personer det är fråga om här kan i Finland på det sätt som beskrivits tidigare komma i fråga både som straffansvar och som skadeståndsansvar. Enligt 9 kap. 5 § i strafflagen kan en juridisk person dömas till samfundsbot, vars lägsta belopp är 850 euro och högsta belopp 850 000 euro. Som grunder för fastställande av samfundsbot beaktas enligt 9 kap. 6 § 2 mom. bland annat brottets art och hur allvar-

ligt det är. Brott i anknytning till terrorism är så allvarliga att samfundsbotens penningsumma vid sådana brott kan bli anseelig. Skadestånd på grund av brott har inte i Finland karaktären av straff, utan man strävar endast efter att med skadeståndet ersätta de skador som förorsakats målsäganden. Skadestånden har varken någon egentlig koppling till hur allvarligt ett brott är eller någon avskräckande påföljd såsom anges i 11.3. Juridiska personers straffansvar kan med stöd av bestämmelserna i 9 kap. i strafflagen trots det anses uppfylla förpliktelseerna i artikel 11.3.

Artikel 12. Villkor och garantier. I artikel 12.1 förutsätts att varje part ser till att införandet, genomförandet och tillämpningen av kriminaliseringen enligt artiklarna 5–7 och 9 sker med respekt för mänskliga rättigheter, särskilt yttrandefrihet, föreningsfrihet och religionsfrihet, såsom de i för parten tillämpliga delar anges i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna, i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter och i andra folkrättsliga förpliktelser. Hänvisningen till tillämplig rätt är nödvändig, eftersom konventionen står öppen för undertecknande även för länder som inte är medlemmar i Europarådet och följaktligen inte heller parter i europeiska människorättskonventionen.

Enligt artikel 12.2 skall vidare införandet, genomförandet och tillämpningen av kriminaliseringen enligt artiklarna 5–7 och 9 ske med beaktande av proportionalitetsprincipen, med hänsyn till de legitima syften som eftersträvas och deras nödvändighet i ett demokratiskt samhälle, och utesluta varje form av godtycke eller diskriminerande eller rasistisk behandling.

Artikel 13. Skydd, ersättning och stöd till offer för terrorism. Artikeln innehåller en generell förpliktelse att skydda och stödja offer för terroristdåd som har begåtts på det egna territoriet. Enligt artikeln skall varje part vidta de åtgärder som fordras för att skydda och stödja offer för terroristdåd som har begåtts på det egna territoriet. Åtgärderna kan genom lämpliga nationella system och i enlighet med den nationella lagstiftningen bland annat omfatta finansiell hjälp eller er-

sättning till offer för terrorism och deras nära familjemedlemmar.

I enlighet med finländsk lagstiftning kan skydd och stöd till brottsoffer även handla om rättshjälp och annat bistånd vid rättegångar samt skadestånd på grund av brott, liksom även vittnesskydd.

I praktiken kan terroristoffers ekonomiska ställning vara sådan att de har rätt till rättshjälp med statlig finansiering, vilket föreskrivs i rättshjälplagen (257/2002). Enligt lagens 1 § omfattar rättshjälpen juridisk rådgivning och behövliga åtgärder samt biträdande i domstol och hos andra myndigheter och befrielse från vissa kostnader i samband med behandlingen av ett ärende.

Enligt 2 kap. 1 a § i lagen om rättegång vid brottmål (689/1997 BRL) kan domstolen förordna ett rättegångsbiträde för att bistå målsäganden under förundersökningen och, om målsäganden har anspråk i ett mål som drivs av allmänna åklagaren, under rättegången. Enligt 2 kap. 3 § i BRL kan under de förutsättningar som framgår av 1 a § för en målsägande som inte har anspråk i ett mål och som blir hörd personligen för utredning av saken och som anses behöva stöd vid förundersökningen och i rättegången förordnas en stödperson som har tillräcklig kompetens för att sköta uppdraget. Terroristbrotten är i allmänhet sådana brott mot liv, hälsa eller frihet som avses i 2 kap. 1 a § 3 punkten i BRL. Till revideringen av rättegången vid brottmål hörde också att även offer för terrorism kan förordnas både ett rättegångsbiträde och en stödperson när lagens kriterier uppfylls, vilket är ägnat att förbättra målsägandens ställning vid behandlingen av brottmål.

Under senare år har man i Finland i allt högre grad börjat fästa vikt vid skydd av personer som hörs i rättegångar. I 15 kap. 9 § i strafflagen straffbeläggs hot mot person som skall höras i en rättegång. Det finns ett flertal förfarandebestämmelser om rättegångar vid brottmål, med vilka man vill trygga att den som hörs tryggt kan avge sin berättelse. Enligt 17 kap. 34 § 1 mom. 1 punkten i rättegångsbalken kan ett vittne, någon annan som skall höras i bevissyfte eller en målsägande höras vid huvudförhandlingen utan att en part eller någon annan person är närvarande, om domstolen anser att detta är lämpligt och för-

farandet behövs för att den som skall höras, eller någon som står i ett sådant förhållande till denne som avses i 15 kap. 10 § 2 mom. i strafflagen, skall kunna skyddas för hot mot liv eller hälsa.

För att kunna skyddas för hot mot liv eller hälsa kan målsäganden med stöd av 17 kap. 34 a § i rättegångsbalken höras vid huvudförhandlingen utan att vara personligen närvarande också med hjälp av en videokonferens eller någon annan lämplig teknisk dataöverföring, så att de som deltar i sammanträdet både kan höra och se varandra. Dessutom begränsas i 5 kap. 3 § 2 mom. i BRL och i 25 kap. 16 § 1 mom. i rättegångsbalken de uppgifter om målsäganden som måste delges i samband med stämningsansökan eller besvär.

Det finns också flera andra lagbestämmelser, med vilka man kan trygga säkerheten för målsägande och deras närstående. Syftet med lagen om besöksförbud (898/1998) som trädde i kraft i början av år 1999 är bland annat att höja rättssäkerheten för personer som känner sig hotade. I 14 § i polislagen (493/1995) finns bestämmelser som handlar om att avlägsna personer som stör andras hemfrid. Enligt 20 § 1 mom. i samma lag har en polisman rätt att avlägsna en person från en plats, om det av hans hotelser eller övriga uppförande kan dras den slutsatsen att han sannolikt kommer att göra sig skyldig till brott mot liv, hälsa, frihet eller hemfrid, eller till egendomsbrott.

Enligt 25 § 4 mom. i befolkningsdatalagen (507/1993) kan magistraten för en bestämd tid förordna att uppgifter om en persons hemkommun eller bostad där eller om personens tillfälliga bostad eller postadress eller motsvarande annan adress inte får lämnas ut till någon annan än myndigheterna. En förutsättning är att den som framför begäran har grundad anledning att misstänka att den egna eller familjens hälsa eller säkerhet är hotad. Enligt 11 § 2 mom. 7 punkten i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet har en part inte rätt att ta del av bland annat sekretessbelagd kontaktinformation som hänförs sig till ett vittne eller en målsägande, om utlämnandet av uppgifter skulle äventyra vittnets eller målsägandens säkerhet, intressen eller rättigheter.

Lagen om säkerhetskontroller vid domstolar (1121/1999), som trädde i kraft i början av år 2000, innehåller bestämmelser om säkerheten för personer som uträttar ärenden vid domstolar. Säkerheten för personer som är med vid behandlingen av brottmål vill man också främja med stöd av 19 kap. 4 § 1 mom. i fängelselagen (767/2005), enligt vilken information om att en fänge frigivits och avlägsnat sig från anstalten får lämnas till målsäganden eller någon annan person, om det finns grundad anledning att misstänka att fången gör sig skyldig till ett brott som riktar sig mot någondera av de ovan nämndas liv, hälsa eller frihet eller mot en sådan persons liv, hälsa eller frihet som står någondera av dem nära. Finländsk lagstiftning kan anses uppfylla de generella förpliktelseerna som ställs i den första meningen i artikel 13 i konventionen.

Vad den andra meningen i artikel 13 i konventionen beträffar kan man konstatera att målsägande vid terroristbrott i likhet med målsägande vid andra brott har rätt att få sin skada ersatt fullt ut. Målsägandenas möjligheter att komma till sin rätt främjas av att de i praktiken i dessa brottsfall alltid har ett rättegångsbiträde. I Finland främjas den faktiska ersättningen för brottskadorna även av att ett krav på grund av brott kan framföras vid behandlingen av brottmål som anhängiggjorts av allmänna åklagaren utan att målsäganden för den skull behöver anhängiggöra en separat rättegång om skadestånd.

Enligt bestämmelserna i skadeståndslagen (412/1974) har målsägande vid terroristbrott en allmän rätt att få skadeersättning av den som gjort sig skyldig till brottet. Skadeståndslagen innehåller inga bestämmelser om särskilda förutsättningar vad beträffar gärningen, gärningsmannen eller målsäganden i anslutning till de aktuella brotten med tanke på utdömande av ersättningskyldighet. Rätten till skadestånd tryggas rent faktiskt genom att målsäganden av Statskontoret också kan ansöka om ersättning för vissa skador med statens finansiering i enlighet med brottskadlagen (935/1973).

Artikel 14. Domsrätt. I artikel 14.1 förpliktas varje part att vidta de åtgärder som fordras för att parten skall kunna utöva

domsrätt beträffande de brott som anges i konventionen:

a) om brottet har begåtts inom den partens territorium;

b) om brottet har begåtts ombord på ett fartyg som förde den partens flagg, eller ombord på ett luftfartyg som var registrerat enligt dess lagstiftning;

c) om brottet har begåtts av en av den partens medborgare.

Enligt artikel 14.2 får varje part även fastställa att den har domsrätt beträffande de brott som anges i konventionen också i en del andra fall.

Enligt 1 kap. 1 § i strafflagen tillämpas finsk lag på brott som har begåtts i Finland. Enligt 1 kap. 2 § 1 mom. i strafflagen tillämpas finsk lag på brott som har begåtts ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg, om brottet har begåtts

1) när fartyget befann sig på öppna havet eller inom ett område som inte tillhör någon stat eller när luftfartyget befann sig inom eller ovanför ett sådant område, eller

2) när fartyget befann sig inom en främmande stats område, eller när luftfartyget befann sig inom eller ovanför ett sådant område, och brottet har förövats av fartygets befälhavare eller en medlem av besättningen eller en passagerare eller någon som annars har medföljt fartyget.

Enligt 1 kap. 2 § 2 mom. i strafflagen tillämpas finsk lag även på brott som befälhavaren för eller en medlem av besättningen ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg förövat utanför Finland, om gärningsmannen genom sin gärning brutit mot en särskild skyldighet som enligt lag åvilar honom i egenskap av befälhavare eller medlem av besättningen.

Den finska strafflagen är till sitt behörighetsområde en aning snävare än vad artikel 14.1 förutsätter. Finsk lag kan inte tillämpas på brott som förövats ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg när fartyget befann sig inom en främmande stats område, eller när luftfartyget befann sig inom eller ovanför ett sådant område, om brottet förövas av någon annan än en sådan person som avses i 1 kap. 2 § 2 mom. i strafflagen. Utanför tillämpningsområdet för detta moment blir till exempel personer som besöker ett fartyg i

hamn, personer som arbetar i ett luftfartyg på ett flygfält och som inte tillhör besättningen eller lotsar som uppehåller sig i fartyg som är i rörelse.

Enligt 1 kap. 6 § 1 mom. i strafflagen tillämpas finsk lag på brott som en finsk medborgare har begått utanför Finland. Har brottet förövats inom ett område som inte tillhör någon stat, är en förutsättning för straffbarheten att det på brottet enligt finsk lag kan följa fängelse i över sex månader. Terroristbrotten som tas upp i 34 a kap. i strafflagen är sådana brott, liksom även offentlig uppmaning till brott som är straffbart enligt 17 kap. 1 § i strafflagen.

Den tidigare nämnda obetydliga avvikelser från konventionens förpliktelse vad gäller brott som förövas ombord på finskt fartyg eller luftfartyg har ingen praktisk betydelse med avseende på brott som är straffbara enligt 34 a kap. i strafflagen, eftersom de i 1 kap. 7 § 3 mom. har definierats som internationella brott. Oberoende av lagen på gärningsorten tillämpas finsk lag även på terroristbrott som förövas utanför Finland, vilket likväl inte gäller offentlig anstiftan till terroristbrott enligt artikel 5 i konventionen. Detta problem försvinner om den enligt 17 kap. 1 § i strafflagen straffbara offentliga uppmaningen till brott i enlighet med förslaget fogas till de brott i 34 a kap. 1 § 1 mom. som kan begås i terroristiskt syfte. Motsvarande kriminaliseringsunderskott kunde undanröjas genom att till momentet även foga grovt brott mot offentlig frid och straffbar användning av kärnenergi såsom artiklarna 6 och 7 förpliktar.

Enligt artikel 14.3 skall varje part vidta de åtgärder som fordras för att den skall kunna utöva domsrätt beträffande de brott som anges i konventionen när den misstänkte befinner sig inom partens territorium och parten inte utlämnar honom eller henne till en part vars domsrätt grundar sig på en bestämmelse om domsrätt som återfinns även i den anmodade partens lag.

Enligt finländsk lagstiftning är det i stor utsträckning möjligt att utlämna brottsförövare på grund av de brott det handlar om här, i synnerhet som brotten är grova. Bestämmelser om förutsättningarna och villkoren för utlämning finns i 2–7 § i lagen om utlämning

för brott Finland och de övriga nordiska länderna emellan (270/1960), i 2–10 § i lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen (1286/2003; EU:s utlämningslag) och i 2–12 § i lagen om utlämning för brott (456/1970, allmänna utlämningslagen).

Om utlämningsanmodan inte bifalls lyder ifrågavarande brott under finsk domsrätt. Enligt 1 kap. 1 § 1 mom. i strafflagen tillämpas finsk lag på brott som har begåtts i Finland. Enligt 8 § i samma kapitel tillämpas finsk lag på brott som har begåtts utanför Finland och på vilka enligt finsk lag kan följa fängelse i över sex månader, om den stat inom vars område brottet har förövats har framställt begäran om att gärningsmannen skall utlämnas men begäran har avslagits. Brotten ifråga är sådana, för vilka kan dömas till fängelse i över sex månader. Detta stycke kan inte anses vara problematiskt med avseende på finländsk lagstiftning.

Enligt 14.4 utesluter konventionen inte straffrättslig domsrätt som utövas i enlighet med nationell lagstiftning. Artikel 14.5 handlar om fall där mer än en part gör gällande domsrätt. Enligt stycket skall de berörda parterna, om det är lämpligt, samråda för att avgöra vilken domsrätt som är den lämpligaste för lagföring.

Artikel 15. Skyldighet att utreda. Artikeln innehåller sedvanliga bestämmelser om att ta en person som har begått eller misstänks för att ha begått ett sådant brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i förvar och om att inleda brottsundersökning. Enligt artikel 15.1 skall en part efter att ha mottagit information om att en sådan person kan befinna sig inom dess territorium, vidta de åtgärder som kan fordras enligt dess nationella lagstiftning för att utreda de omständigheter som informationen avser. Artikel 15.2 handlar om fall där den som har begått brottet, eller misstänks för detta, befinner sig inom partens territorium. Parten skall om omständigheterna motiverar det vidta de enligt den nationella lagstiftningen lämpliga åtgärderna för att säkerställa persons närvaro för åtal eller utlämning.

Enligt artikel 15.3 skall den som är föremål för de åtgärder som avses i punkt 2 ha rätt att ofördröjligen sätta sig i förbindelse med närmaste behöriga företrädare för den stat i

vilken personen är medborgare eller för den stat som annars är behörig att tillvarata personens rättigheter eller, om personen är statslös, för den stat inom vars territorium personen har sitt hemvist. Med stöd av denna punkt har personen också rätt att ta emot besök av en företrädare för staten ifråga och att bli informerad om sina rättigheter.

Enligt artikel 15.4 skall de kontakt-, besöks- och informationsrättigheter som avses i punkt 3 utövas i enlighet med lagar och andra författningar hos den part inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta befinner sig, under förutsättning att dessa lagar och andra författningar gör det möjligt att fullt ut uppnå de syften som avses med de enligt punkt 3 tillerkända rättigheterna. I artikel 15.5 tryggas rätten för en part att anmoda Internationella Rödakorskommittén att sätta sig i förbindelse med och besöka den misstänkte, om den brottsmisstänkte är den partens medborgare eller en statslös person med hemvist inom den partens territorium och staten ifråga på den grund utövar domsrätt.

Artikel 16. Undantag från konventionens tillämpningsområde. Artikeln lämnar gärningar som begås inom en enda stat utan koppling till någon annan stat utanför konventionen. Motsvarande bestämmelse ingår också i de tidigare konventionerna mot terrorism. Enligt artikeln är konventionen inte tillämplig om brottet begås inom en enda stat, den misstänkte är medborgare i den staten och den misstänkte befinner sig inom den statens territorium och ingen annan stat har en rättslig grund enligt artikel 14.1 eller 14.2 i denna konvention för att utöva domsrätt. Gärningar som begränsar sig till en enda stat lyder följaktligen under konventionen om någon annan stat med stöd av artikel 14.1 eller 14.2 har rättslig grund för att utöva domsrätt avseende brottet, till exempel om gärningen görs med syfte att tvinga staten att göra något eller låta bli att göra något. Bestämmelserna i artikel 17 och artiklarna 20–22 om rättsligt bistånd, förbud mot undantag för politiska brott och därmed sammanhängande vägransgrunder kan likväl tillämpas även då inget av villkoren om internationell koppling uppfylls.

Artikel 17. Internationellt rättsligt samarbete i brottmål. Artikeln handlar om rättsligt bistånd i samband med straffrättsliga utredningar, straffrättsliga förfaranden eller utlämningsförfaranden som inlett med anledning av brott som anges i artiklarna 5–7 och 9. Enligt artikel 17.1 skall parterna lämna varandra största möjliga bistånd i sådana sammanhang, inberäknat bistånd med tillhandahållande av bevismaterial som de förfogar över och som är nödvändigt för förfarandet.

Enligt artikel 17.2 skall parterna fullgöra sina skyldigheter i enlighet med punkt 1 i överensstämmelse med de fördrag eller andra överenskommelser om inbördes rättslig hjälp som kan finnas mellan dem. Saknas sådana fördrag eller överenskommelser, skall parterna bistå varandra i enlighet med sin nationella lagstiftning.

Artikel 17.3 handlar om samarbete i fråga om brott för vilka juridiska personer kan ställas till ansvar hos den begärande parten med stöd av artikel 10 i denna konvention. Enligt punkten skall parterna samarbeta med varandra i största möjliga utsträckning i enlighet med den anmodade partens ifrågakommande lagar, fördrag, avtal och överenskommelser med avseende på brottsutredningar och rättsliga åtgärder. Enligt 17.4 får varje part överväga att inrätta ytterligare mekanismer för hur den med andra parter skall meddela sådan information eller bevisning som behövs för att fastställa straffrättsligt, civilrättsligt eller administrativt ansvar enligt artikel 10.

Artikeln är inte problematisk med tanke på finländsk lagstiftning. Finland har anslutit sig till den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål (FördrS 30/1981). Dessutom gör lagen om internationell rättshjälp i straffrättsliga ärenden (4/1994) det möjligt att ge rättsligt bistånd i straffrättsliga ärenden utan att det nödvändigtvis skulle kräva reciprocitet. Följaktligen skulle Finland utgående från den egna lagstiftningen kunna ge rättsligt bistånd även till en sådan part som Finland inte har någon överenskommelse om rättshjälp med.

Artikel 18. Utlämning eller åtal. Artikeln innehåller den i alla konventioner mot terrorism enhetliga skyldigheten till utlämning eller åtal. Enligt artikel 18.1 skall den part

inom vars territorium den misstänkte befinner sig, när parten har domsrätt i enlighet med artikel 14 och inte utlämnar vederbörande för att dömas till en behörig stat, vara skyldig att utan omotiverat dröjsmål genom förfaranden i enlighet med sin lagstiftning överlämna ärendet till sina behöriga myndigheter för beslut i åtalsfrågan. Skyldigheten till utlämning eller åtal är i fall som hör till behörighetsområdet i artikel 14 undantagslöst och oberoende av om brottet har begåtts inom dess territorium.

Artikel 18.2 specificerar att man med skyldigheten till utlämning eller åtal även avser en villkorlig överföring, om en stat enligt sin nationella lagstiftning har rätt att utlämna eller på annat sätt överföra en av sina medborgare endast på villkor att vederbörande återlämnas till den staten för att avtjäna straffet. Denna stat och den stat som begär utlämningen skall också vara överens om detta alternativ och de andra villkor som de anser lämpliga, och i så fall skall en sådan villkorlig utlämning eller ett sådant överförande vara tillräckligt för att upphäva den skyldighet som anges i punkt 1.

Artikel 19. Utlämning. Artikeln innehåller sedvanliga bestämmelser om utlämning av brottsling i avsikt att förenkla utlämningsförfarandet och att göra det möjligt att döma dem som gör sig skyldiga till terrordåd i den stat som brottet i fråga har mest samband med. Enligt 19.1 skall de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention anses höra till de utlämningsbara brotten i varje utlämningsavtal som redan föreligger mellan några av parterna före denna konventions ikraftträdande. Parterna förbinder sig också att ta med sådana brott som utlämningsbara brott i varje utlämningsavtal som senare träffas mellan dem.

Artikel 19.2 handlar om fall där en part gör utlämning beroende av att det finns ett utlämningsavtal. När en sådan part mottar en framställning om utlämning från en annan part med vilken den saknar sådant avtal, får den anmodade parten efter eget bedömande betrakta denna konvention som rättslig grund för utlämning med avseende på de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9. För utlämning skall då de övriga villkor gälla som föreskrivs i den anmodade partens lagstiftning.

Enligt 19.3 skall parter som inte gör utlämning beroende av att det finns ett avtal sinsemellan betrakta de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 som utlämningsbara brott. Även i detta fall skall utlämningen ske i enlighet med de villkor som den anmodade statens lagstiftning ställer. Enligt 19.4 skall om så är nödvändigt de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention behandlas som om de begåtts inte endast på gärningsorten utan även inom territoriet för de stater som har fastställt att de har domsrätt i enlighet med artikel 14.

Enligt artikel 19.5 skall bestämmelser i alla fördrag och avtal om utlämning som slutits mellan parterna med avseende på de brott som avses i artiklarna 5–7 och 9 anses vara ändrade mellan parterna i den utsträckning som de är oförenliga med denna konvention.

Artikel 20. Upphävande av undantaget för politiska brott. Enligt artikel 20.1 skall inget av de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention med avseende på utlämning eller internationell rättslig hjälp betraktas som ett politiskt brott, som ett brott förknippat med ett politiskt brott eller som ett brott som inspirerats av politiska motiv. Enligt 20.2 får en part göra en reservation där den förklarar att den förbehåller sig rätten att under vissa villkor inte tillämpa punkt 1.

När grundlagsutskottet behandlade regeringens proposition (RP 209/2001 rd) om godkännande av återkallandet av reservationerna till europeiska konventionen om utlämning för brott och europeiska konventionen om bekämpande av terrorism (FördrS 16/1990) ansåg utskottet inte återkallandet av reservationen om politiska brott i europeiska terrorismkonventionen vara problematisk ens i fall som gäller utlämning till en stat utanför Europeiska unionen. Motiveringen var att konventionerna inte förpliktar Finland att göra utlämningar till stater där personen riskerar att utsättas för dödsstraff, tortyr eller annan behandling som kränker människovärdet. Det är enligt 2 kap. 9 § 4 mom. i grundlagen förbjudet att utlämna personer till förhållanden som kränker människovärdet. Vid själva utlämningen skyddas den som skall utlämnas även av bestämmelserna i 7 och 8 § i den allmänna utlämningslagen om vägransgrunder för utlämning. Återkallandet av re-

servationerna har följaktligen inte ansetts vara problematiskt ur grundlagssynpunkt (GrUU 61/2001 rd). Det tycks inte heller finnas hinder föranledda av grundlagen för Finland att godkänna förpliktelsen i artikel 20.1 utan sådan reservation som 20.2 möjliggör.

Det kan också konstateras att de motiveringar som framfördes i samband med återkallandet av reservationen till den europeiska konventionen om bekämpande av terrorism, om att Finland inte längre behöver ha så omfattande prövningsrätt som möjligt i fråga om politiska brott, även kan anses motivera att inte heller den aktuella artikeln 20.1 kan anses vara problematisk ur finländsk synpunkt.

Godkännande av artikel 20.1 påverkar inte heller finländska medborgares ställning vid utlämning för brott, eftersom den allmänna utlämningslagen inte tillåter utlämning av finländska medborgare och eftersom man har frångått politiska brott som vägransgrund i EU:s utlämningslag. För Finland kvarstår såsom konstaterats i det tidigare utlåtandet flera grunder till utlämningsvägran.

Det är också att märka att ingen bestämmelse i konventionen enligt artikel 21.1 skall tolkas så att utlämningssskyldighet eller skyldighet att lämna inbördes rättslig hjälp uppkommer om den anmodade staten har grundad anledning att anta att en framställning om utlämning för brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 har gjorts i syfte att åtala eller straffa en person i anledning av dennas ras, trosbekännelse, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning eller att bifall till framställningen skulle vara till men för personens ställning av något av dessa skäl.

Artiklarna 20.3–20.5 handlar om förfarandet vid återtagande av en reservation, om villkoren för en reservation, och om reservationens giltighetstid. En reservation gäller i tre år från den dag konventionen träder i kraft för parten som gjort reservationen. Reservationen kan likväl förnyas för en lika lång period. Artiklarna 20.6–20.8 handlar om att en part när den med tillämpning av en sådan reservation inte utlämnar en person, undantagslöst och utan dröjsmål skall överlämna ärendet till sina behöriga myndigheter för beslut i åtalsfrågan och utan omotiverat dröjsmål meddela den slutliga utgången av förfarandet till den begärande parten och till Europarå-

dets generalsekreterare. Om något rättsligt avgörande i saken inte har meddelats inom rimlig tid får den begärande staten underrätta detta till Europarådets generalsekreterare som skall hänskjuta saken till det samråd mellan parterna som avses i artikel 30. Samrådet avger ett yttrande som behandlas av Europarådets ministerkommitté.

Artikel 21. Vägransgrunder. Artikel 21 i konventionen innehåller vägransgrunder som har nära samband med förbudet mot undantag för politiska brott i artikel 20 och som gör det möjligt att beakta människorättssynpunkter i prövningen vid utlämningsbeslut. Enligt 21.1 kan en part vägra utlämning för brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 eller inbördes rättslig hjälp avseende sådana brott om det finns grundad anledning att anta att begäran har gjorts i syfte att åtala eller straffa en person i anledning av dennas ras, trosbekännelse, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning eller att bifall till framställningen skulle vara till men för den personens ställning av något av dessa skäl.

Enligt 21.2 skall ingenting i denna konvention tolkas så att skyldighet att utlämna uppkommer om den person som utlämningsframställningen avser löper risk att utsättas för tortyr eller omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning. Enligt 21.3 skall heller ingenting i denna konvention tolkas så att skyldighet att utlämna uppkommer om den person som utlämningsframställningen avser löper risk att utsättas för dödsstraff eller, beroende på lagstiftningen i den anmodade staten, till livstidsstraff utan möjlighet till villkorlig frigivning. En tilläggsförutsättning i fall som avses i 21.3 är att den anmodade staten enligt gällande utlämningsavtal för de tillämpliga brotten inte har skyldighet att utlämna, ifall den begärande staten inte avger en sådan försäkran, som den anmodade staten anser vara tillräcklig, om att dödsstraff inte skall utdömas eller, när sådant straff utdöms, att straffet inte skall verkställas, eller att den berörda personen inte skall dömas till livstidsstraff utan möjlighet till villkorlig frigivning.

Artikel 22. Informationsutbyte på eget initiativ. Enligt artikeln får en parts behöriga myndigheter, utan att först ha mottagit en begäran, till en annan parts behöriga myndighe-

ter överlämna information som erhållits inom ramen för dess egna utredningar, när den anser att det skulle vara ändamålsenligt på det sätt artikeln förutsätter för att inleda eller utföra utredningar och rättsliga förfaranden i den andra konventionsstaten. Den part som tillhandahåller informationen får i enlighet med sin nationella lagstiftning ställa villkor för den mottagande partens användning av informationen och den mottagande parten skall vara bunden av dessa villkor.

Enligt 22.4 får varje part emellertid genom en förklaring ställd till Europarådets generalsekreterare förklara att den förebehåller sig rätten att inte vara bunden av de villkor som ställts av den part som lämnat information, såvida den inte på förhand får meddelande om naturen av de uppgifter som skall överlämnas och medger dess översändande.

Artikel 23. Undertecknande och ikraftträdande. Enligt artikeln skall konventionen stå öppen för undertecknande av Europarådets medlemsstater, Europeiska gemenskapen och de icke-medlemsstater som har deltagit i utarbetandet av konventionen.

Konventionen träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då sex signatärer, varav minst fyra medlemsstater i Europarådet, har uttryckt sitt samtycke till att vara bundna av konventionen i enlighet med bestämmelsen i punkt 2 i denna artikel. För en signatär som senare uttrycker sitt samtycke till att vara bunden av konventionen träder denna i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då signatären har godkänt, godtagit eller ratificerat konventionen.

Artikel 24. Anslutning till konventionen. Enligt artikeln kan Europarådets ministerkommitté, efter att konventionen har trätt i kraft, med parternas samtycke inbjuda en stat som inte är medlem av Europarådet och som inte har deltagit i konventionens utarbetande att ansluta sig till konventionen. För en stat som ansluter sig till konventionen enligt punkt 1 ovan träder den i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter dagen för deponeringen av anslutningsinstrumentet hos Europarådets generalsekreterare.

Artikel 25. Territoriell tillämpning. Enligt 25.1 kan en stat eller Europeiska gemenskapen när den undertecknar konventionen eller deponerar sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument ange för vilket eller vilka territorier konventionen skall gälla. Enligt 25.2 kan en part vid en senare tidpunkt genom en förklaring utsträcka tillämpningen av konventionen till ett annat territorium som anges i förklaringen. I förhållande till ett sådant territorium träder konventionen i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då generalsekreteraren mottog förklaringen. Enligt 25.3 kan en förklaring som avgivits enligt punkterna 1 och 2 med avseende på ett territorium som har angivits i förklaringen också återtas.

Artikel 26. Konventionens verkan. I 26.1 konstateras det att konventionen kompletterat tillämpliga multilaterala eller bilaterala fördrag eller överenskommelser mellan parterna och så räknas det upp en del Europarådskonventioner.

Enligt 26.2 skall parter som redan sinsemellan har ingått en överenskommelse eller slutit ett fördrag om frågor som behandlas i konventionen eller som på annat sätt har reglerat sina inbördes relationer i sådana frågor också ha rätt att tillämpa överenskommelsen eller fördraget i fråga eller att reglera sina förhållanden i enlighet därmed. Parterna skall emellertid reglera sina inbördes relationer på ett sätt som är förenligt med konventionens syften och principer.

Artikel 26.3 innehåller en specialbestämelse som gäller Europeiska unionen, enligt vilken parter som är medlemmar av Europeiska unionen i sina inbördes förbindelser kan tillämpa gemenskapsrätt och Europeiska unionens regelverk i den utsträckning det finns sådana regler. Dessa regler får emellertid inte inverka på konventionens mål och syfte eller på dess fulla tillämpning på andra parter.

Enligt 26.4 skall ingenting i denna konvention inverka på andra rättigheter, skyldigheter och ansvar för parter och enskilda enligt folkrätten och här nämns särskilt internationell humanitär rätt. Enligt 26.5 är konventionen inte tillämplig på sådan verksamhet av väpnade styrkor under en väpnad konflikt

som regleras av internationell humanitär rätt. Den verksamhet som utövas av en parts försvarsmakt då denna fullgör sina officiella uppgifter är inte heller underkastad konventionen i den mån som verksamheten regleras av andra folkrättsliga regler. Motsvarande bestämmelser som i punkterna 26.4 och 26.5 ingår även i de flesta nyare konventioner mot terrorism.

Artikel 27. Ändringar av konventionen. Enligt 27.1. kan ändringar av konventionen föreslås av varje part, Europarådets ministerkommitté eller av partssamrådet. Artiklarna 27.2–27.5 handlar om antagandeförfarandet i ministerkommittén och om hur parterna underrättas. Enligt 27.6 träder ändringar i kraft den trettionde dagen efter det att alla parter har underrättat generalsekreteraren att de antar ändringen.

Artikel 28. Ändring av bilagan. Artikeln innehåller ett förenklat förfarande för ändring av konventionens bilaga. Artikel 28.1 innehåller en begränsning, enligt vilken ändringsförslag till bilagan endast får avse universella fördrag som slutits inom Förenta nationernas system som särskilt avser internationell terrorism och som har trätt i kraft. Enligt 28.2 träder ändringar som godkänts av ministerkommittén i kraft efter utgången av en tid om ett år från den dag ändringsförslaget delgavs parterna. Under denna tid får en part till Europarådets generalsekreterare anmäla invändningar mot att ändringen träder i kraft för parten i fråga. I artikel 28.3 föreskrivs att en ändring inte skall träda i kraft om en tredjedel av parterna anmäler invändningar mot ändringen till generalsekreteraren.

Punkterna 28.4 och 28.5 handlar om fall där mindre än en tredjedel av parterna anmäler invändningar mot att ändringen träder i kraft. I så fall träder ändringen i kraft för de parter som inte har anmält någon invändning. Ändringen kan träda i kraft senare också för en part som har anmält invändning mot den, om parten underrättar Europarådets generalsekreterare om sitt godkännande av ändringen.

Artikel 29. Tvistlösning. Om en tvist skulle uppstå mellan parterna om tolkningen eller tillämpningen av konventionen, skall de söka lösa tvisten genom förhandling eller andra fredliga medel efter deras eget val, såsom

hänskjutande av tvisten till en skiljedomstol eller till Internationella domstolen.

Artikel 30. Samråd mellan parterna. Enligt artikel 30.1 skall parterna samråda bland annat för att underlätta och förbättra konventionens faktiska tillämpning och genomförande, för att i enlighet med artikel 20 yttra sig om eventuella reservationer till konventionen och i anslutning till därmed förknippade utlämningstvister, för att yttra sig om ändringar av konventionen i enlighet med artikel 27, för att yttra sig om förslag till ändring av konventionen som tillställts dem i enlighet med artikel 27.3 och för att underlätta informationsutbyte om betydelsefull rättslig, politisk eller teknisk utveckling.

Enligt artikel 30.2 sammankallar Europarådets generalsekreterare partssamrådet närhelst han finner det nödvändigt och under alla förhållanden då en majoritet av parterna eller ministerkommittén begär dess sammankallande.

Artikel 31. Uppsägning. Enligt artikel 31.1 får en part när som helst säga upp konventionen genom ett meddelande ställt till Europarådets generalsekreterare. Enligt 31.2 börjar uppsägningen gälla den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då generalsekreteraren mottog meddelandet.

Artikel 32. Meddelanden. Artikeln handlar om Europarådets generalsekreterares uppgifter som konventionens depositarie.

Bilagan. Innehållet i bilagan behandlades redan i samband med artikel 1.

2 Lagförslag

2.1 Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i Europarådets konvention om förebyggande av terrorism

1 §. I paragrafen ingår en bestämmelse enligt vilken de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen gäller som lag sådana som Finland har förbundit sig till dem. Finland har inte för avsikt att göra vare sig någon reservation tillåten enligt artikel 20.2 eller någon annan reservation.

2 §. I paragrafen ingår den sedvanliga bestämmelsen om ikraftträdande enligt vilken ikraftträdandet bestäms genom förordning av republikens president.

2.2 Lag om ändring av 34 a kap. i strafflagen

1 § *Brott som begåtts i terroristiskt syfte*

Det föreslås att det till 1 mom. 1 punkten i denna paragraf fogas grovt brott mot offentlig frid (24 kap. 4 § i strafflagen) och straffbar användning av kärnenergi (44 kap. 10 § i strafflagen). Dessa brott kan enligt gällande lag inte begås i terroristiskt syfte vilket leder till att 34 a kap. 4 § med avseende på artikel 6 inte skulle kunna tillämpas på grovt brott mot offentlig frid eller straffbar användning av kärnenergi. Det föreslås också att det till samma punkt fogas offentlig uppmaning till brott (17 kap. 1 § i strafflagen) på grund av artikel 9.1 c i konventionen och därtill anknytande 34 a kap. 4 §.

Grovt brott mot offentlig frid och straffbar användning av kärnenergi kunde fogas till paragrafens 1 mom. 1 eller till 2 punkten. För det förstnämnda brottet föreskriver lagen som högsta straff fängelse i två år och för det senare fängelse i ett år. I 34 a kap. 1 § 1 mom. 1 punkten i strafflagen avses brott, för vilka det högsta föreskrivna straffet är fängelse i två år (olaga hot) eller ett år (falskt alarm). Den 2 punkten handlar om gärningar, för vilka det strängaste straffet är fängelse i två år (framkallande av fara, sprängämnesbrott eller brott mot bestämmelserna om farliga föremål). Att brotten har inkluderats i olika punkter i 34 a kap. 1 § bottnar främst i Europeiska unionens rambeslut som tidigare nämnts.

Utöver de föreskrivna maximistraffen är det skäl att fästa uppmärksamhet vid karaktären hos de brott som nu har inkluderats i 34 a kap. 1 § 1 mom. 1 och 2 punkten. I den meningen kan straffbar användning av kärnenergi i någon mån anses motsvara de brott som har inkluderats i momentets andra punkt. Det lindriga maximistraffet för straffbar användning av kärnenergi kunde likväl förespråka en placering i den första punkten.

Det skulle inte kunna anses vara en tillfredsställande lösning att brottet med det strängaste straffet, dvs. grovt brott mot offentlig frid, är i punkt 1 med ett maximistraff på fängelse i tre år, medan straffbar användning av kärnenergi som straffas lindrigare är i punkt 2 med ett maximistraff på fängelse i fyra år. Följaktligen kan det anses motiverat att bäge brotten fogas till 34 a kap. 1 § 1 mom. 1 punkten. Enligt lag är maximistraffet för offentlig uppmaning till brott två år fängelse. På den grund föreslås att också offentlig uppmaning till brott fogas till 34 a kap. 1 § 1 punkten i strafflagen.

4 § *Främjande av en terroristgrupps verksamhet*

Eftersom det föreslås att meddelande av utbildning för ett terroristbrott skall fogas till en ny 4 a §, försvinner den nuvarande 4 § 1 mom. 3 punkten. Samtidigt förändras momentens numrering.

Den föreslagna ändringen till denna paragraf skulle också upphäva förutsättningen för straffbarhet i 34 a kap. 4 § 1 mom. "om i terroristgruppens verksamhet begås ett brott som avses i 1 § eller ett straffbart försök till ett sådant brott eller ett brott som avses i 2 §". Detta föranleds av att det enligt artikel 8 inte är en förutsättning att ett terroristbrott rent faktiskt begås för att gärningen skall anses vara ett sådant brott som avses i artiklarna 5–7 i konventionen.

Artikel 6 i konventionen rör 34 a kap. 4 § 1 mom. 1 punkten i strafflagen (värvning till en terroristgrupp). På samma sätt rör artikel 7 i konventionen 1 mom. 3 punkten i samma paragraf (utbildning för en terroristgrupp). Det är dock i konsekvensens namn till fördel att denna förutsättning för straffbarhet avskaffas för alla punkter i 34 a kap. 1 § 1 mom. och inte endast för punkterna 1 och 3. Det är svårt att se att det skulle finnas någon märkbar skillnad i gärningssätten, till exempel med avseende på kopplingen till hur de främjar en terroristgrupps verksamhet eller till att ett terroristbrott rent faktiskt begås.

Att tilläggsförutsättningen för straffbarhet upphävs förorsakar inga förändringar i straffskalan. De aktuella brotten kan redan utgående från syftet att främja en terroristgrupps

verksamhet anses grava. För den som främjar verksamheten ifråga kan det vara helt slumpmässigt huruvida just den personens gärning rent faktiskt medverkar till att ett terroristbrott begås, alltså om brottet förövas eller inte. Straffbestämmelsen skulle alltså gälla även fall, där ett sådant brott begås. Dessutom kan gärningssätten i 34 a kap. 4 § i strafflagen med tanke på legalitetsprincipen på tidigare beskrivet sätt jämföras med finansiering av terrorism, för vilket det föreskrivna maximistraffet i § 5 är fängelse i åtta år.

4 a § *Utbildning för ett terroristbrott*

Avskiljandet av punkten som skall ändras till en egen paragraf kan motiveras med den åskådlighet som avskiljandet för med sig. Dessutom vore det av lagstiftningstekniska skäl svårt att genomföra ändringen inom ramen för 34 a kap. 4 §. Den paragrafen handlar enligt rubriken och brottsbeteckningen uttryckligen om främjande av en grupps verksamhet. Att ändra 1 § 3 punkten eller att foga ett nytt moment till paragrafen är av denna orsak svårt och kunde leda till att bestämmelsen blir oklar. Följaktligen verkar det motiverat att till 34 a kap. foga en ny 4 a §, även om en paragraf med så snävt innehåll märkbart skulle avvika från kapitlets övriga straffbestämmelser. Eftersom det från 4 § 1 mom. då avförs en punkt, är det skäl att analogt ändra numreringen för punkterna 4–7 i momentet till 3–6.

Även om det i den nya paragrafen, i motsats till 34 a kap. 4 § 1 mom. 3 punkten, skulle nämnas exempel på olika sätt att meddela utbildning, är avsikten inte att till denna del ändra på tillämpningsområdet för hur utbildning meddelas från vad det med stöd av denna punkt är. Det kan också med hänsyn till innehållet i artikel 7 anses motiverat att i paragrafen ta med de mest typiska sätten att meddela utbildning. Skillnaden till nuläget är att den straffbara utbildningen även skulle gälla utbildning som meddelas på annat sätt än till en grupp.

Med stöd av artikel 1 och de fördrag som det där hänvisas till gäller konventionen även finansiering av terrorism. På finansiering av terrorism som avses i 34 a kap. 5 § kan inte 34 a kap. 4 § vara tillämplig. Detta faktum

kan emellertid inte anses vara särskilt problematiskt i praktiken, eftersom det i samband med finansiering av terrorism knappast kan anses förekomma någon särskild värkning och eftersom denna "värkning" kan anses utgöra uppmaning till finansiering av terrorism och den vägen redan nu är straffbar. Redan definitionen på "utbildning för terrorism" i artikel 7 i konventionen utesluter utbildning i samband med finansiering av terrorism.

Bestämmelser om lagens ikraftträdande utfärdas genom förordning av statsrådet.

3 Ikraftträdande

Konventionen träder i kraft internationellt den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då sex signatärer, varav minst fyra medlemsstater i Europarådet, har ratificerat, godkänt eller godtagit den. Detta villkor har redan uppfyllts och konventionen trädde i kraft internationellt den 1 juni 2007. För Finlands del träder konventionen i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då Finland har ratificerat, godkänt eller godtagit den. Lagen om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen är avsedd att träda i kraft samtidigt som konventionen träder i kraft för Finlands del, vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av republikens president. Också lagen om ändring av strafflagen är avsedd att träda i kraft samtidigt genom förordning av statsrådet.

4 Behovet av riksdagens samtycke samt behandlingsordning

4.1 Behovet av riksdagens samtycke

Enligt 94 § 1 mom. i grundlagen krävs riksdagens godkännande bl.a. för sådana fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Enligt grundlagsutskottets tolkning omfattar den godkännandebefogenhet som riksdagen enligt grundlagen har alla bestämmelser i anknytning till en internationell förpliktelse som i materiellt

hänseende hör till området för lag. En bestämmelse i konventionen skall anses höra till området för lagstiftningen om: 1) den gäller utövande eller begränsning av någon grundläggande fri- eller rättighet som är skyddad i grundlagen, 2) den i övrigt gäller grunderna för individens rättigheter och skyldigheter, 3) den sak som bestämmelsen gäller enligt grundlagen skall regleras i lag, 4) det finns lagbestämmelser om den sak som lagen gäller eller 5) det enligt rådande uppfattning i Finland skall lagstiftas om saken. Detta är fallet oavsett om bestämmelsen strider mot eller överensstämmer med en lagbestämmelse i Finland (GrUU 11, 12 och 45/2000 rd).

I konventionens artikel 1 definieras den ur konventionens synpunkt väsentliga termen "terroristbrott". En sådan bestämmelse, som indirekt påverkar tolkningen och tillämpningen av materiella bestämmelser som hör till området för lagstiftningen, hör också i sig till området för lagstiftningen.

I artiklarna 5–7 föreskrivs om nya typer av brott. Dessa är offentlig anstiftan till terroristbrott, rekrytering till och utbildning för terrorism. I artikel 8 föreskrivs att ett terroristbrott inte behöver ha begåtts, med andra ord att gärningarna som definieras i artiklarna 5–7 är brott oberoende av om ett terrordåd begås eller inte. I artikel 9 föreskrivs straffbarhet för osjälvständiga brottsformer såsom att medverka till ett brott, att värva eller instruera andra personer att begå ett brott eller att medverka till att en grupp begår ett brott. Varje part som förbinder sig till konventionen skall införliva brott enligt artiklarna 5–9 i sin nationella lagstiftning. Enligt 8 § i grundlagen skall brott och straff regleras i lag. Följaktligen hör bestämmelserna i dessa artiklar till området för lagstiftningen.

I artikel 10 föreskrivs om juridiska personers ansvar och i artikel 11 om påföljderna för brotten som definierats i konventionen. Även dessa bestämmelser är enligt 8 § i grundlagen sådana som det skall lagstiftas om och de hör följaktligen till området för lagstiftningen. Dessutom finns det redan gällande lagstiftning om dessa i strafflagen.

I artikel 14 föreskrivs om parternas domsrätt. Dessa bestämmelser hör till området för lagstiftningen.

Utredningsskyldigheten som avses i artikel 15 hör till bestämmelserna i förundersökningslagen och därmed till lagstiftningens område.

I artikel 17 föreskrivs om internationellt samarbete i brottmål. Former för samarbete kan bland annat vara att lämna ut information och bevismaterial. Det finns finländsk lagstiftning om detta och det hör följaktligen till området för lagstiftning. Detsamma gäller förpliktelsen i artikel 18 om utlämning eller åtal samt utlämningen i artikel 19.

I artikel 20 definieras brotten som tas upp i konventionen genom att föreskriva att inget av dessa brott skall anses vara politiska brott. En sådan föreskrift inverkar på samma sätt som termdefinitionen i artikel 1 indirekt på tolkningen och tillämpningen av materiella bestämmelser som hör till området för lagstiftningen, och hör alltså i sig till området för lagstiftningen.

Artikel 21 anknyter till konventionens artiklar om utlämning och inbördes rättsligt bistånd. I artikeln definieras de omständigheter, under vilka en part inte är skyldig att utlämna en person eller att bistå med rättslig hjälp. Eftersom utlämning och rättsligt bistånd med tidigare nämnda motiveringar hör till området för lagstiftningen, gäller detsamma för bestämmelserna i artikel 21.

Konventionen innehåller således flera bestämmelser som hör till området för lagstift-

ningen och kräver följaktligen riksdagens samtycke.

4.2 Behandlingsordning

Konventionen innehåller inga bestämmelser som skulle gälla grundlagen på det sätt som avses i 94 § 2 mom. eller 95 § 2 mom. i grundlagen. Konventionen kan enligt regeringens uppfattning därför antas med enkel majoritet och förslaget till ikraftträdandelag kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Förslaget till ändring av strafflagen innehåller inte bestämmelser som kräver en lagstiftningsordning i enlighet med 73 § i grundlagen. Lagändringen kräver heller inte åtgärder av Ålands landsting. Lagen om ändring av strafflagen kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan och i enlighet med 94 § i grundlagen föreslås att

Riksdagen godkänner Europarådets konvention om förebyggande av terrorism, vilken ingicks i Warszawa den 16 maj 2005.

Eftersom överenskommelsen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen, föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

*Lagförslagen***1.****Lag****om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i Europarådets konvention om förebyggande av terrorism**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §
De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i Europarådets konvention om förebyggande av terrorism, vilken ingicks i Warszawa den 16 maj 2005, gäller som lag sådana Finland har förbundit sig till dem.

2 §
Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av republikens president.

2.

Lag**om ändring av 34 a kap. i strafflagen**

I enlighet med riksdagens beslut ändras i strafflagen av den 19 december 1889 (39/1889) 34 a kap. 1 § 1 mom. 1 punkten och 4 § 1 mom., dessa lagrum sådana de lyder, det förstnämnda i lag 17/2003 och det sistnämnda i lag 832/2003, samt fogas till 34 a kap. en ny 4 a § som följer:

34 a kap.

Om terroristbrott

1 §

Brott som begåtts i terroristiskt syfte

Den som i terroristiskt syfte och så att gärningen är ägnad att allvarligt skada en stat eller en internationell organisation gör sig skyldig till

1) olaga hot eller falskt alarm, i 17 kap. 1 § avsedd offentlig uppmaning till brott, i 24 kap. 4 § avsett grovt brott mot offentlig frid eller i 44 kap. 10 § avsedd straffbar användning av kärnenergi skall dömas till fängelse i minst fyra månader och högst tre år,

4 §

Främjande av en terroristgrupps verksamhet

Den som i avsikt att främja en terroristgrupps brottsliga verksamhet enligt 1 eller 2 § eller som med vetskap om att han eller hon främjar denna verksamhet

1) grundar eller organiserar en terroristgrupp eller värvar eller försöker värva medlemmar till en terroristgrupp,

2) utrustar eller försöker utrusta en terroristgrupp med explosiva varor, vapen, skjutförnödenheter eller ämnen eller förnödenheter som är avsedda för tillverkning av sådana eller med andra farliga föremål eller ämnen,

3) för en terroristgrupp skaffar eller försöker skaffa eller till en terroristgrupp överläter lokaler eller andra utrymmen som den behöver eller fordon eller andra hjälpmedel av synnerlig vikt för gruppens verksamhet,

4) skaffar eller försöker skaffa information som, om den kommer till terroristgruppens kännedom, är ägnad att allvarligt skada en stat eller en internationell organisation, eller förmedlar eller överläter sådan information till eller röjer sådan information för en terroristgrupp,

5) har hand om en terroristgrupps viktiga ekonomiska angelägenheter eller ger ekonomiska eller juridiska råd som är av synnerlig vikt för gruppens verksamhet, eller

6) begår ett brott som avses i 32 kap. 6 eller 7 §,

skall, om gärningen inte utgör brott enligt 1 eller 2 § eller om ett lika strängt eller strängare straff för gärningen inte bestäms på något annat ställe i lag, för främjande av en terroristgrupps verksamhet dömas till fängelse i minst fyra månader och högst åtta år.

4 a §

Meddelande av utbildning för ett terroristbrott

Den som i avsikt att främja en terroristgrupps brottsliga verksamhet enligt 1 eller 2 § eller som med vetskap om att han eller hon främjar denna verksamhet ordnar, försöker ordna eller meddelar utbildning i till-

verkning eller användning av sprängämnen, skjutvapen eller andra vapen, skadliga eller farliga substanser, eller på något annat motsvarande sätt ordnar, försöker ordna eller meddelar utbildning skall, om gärningen inte utgör brott enligt 1 eller 2 § eller om ett lika strängt eller strängare straff för gärningen

inte bestäms på något annat ställe i lag, för meddelande av utbildning för ett terroristbrott dömas till fängelse i minst fyra månader och högst åtta år.

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av statsrådet.

Helsingfors den 21 september 2007

Republikens President

TARJA HALONEN

Utrikesminister *Ilkka Kanerva*

(Översättning)

**EUROPARÅDETS KONVENTION OM
FÖREBYGGANDE AV TERRORISM
(ETS 196)
WARSAWA DEN 16 MAJ 2005**

Medlemsstaterna i Europarådet och de övriga stater som har undertecknat denna konvention,

som anser att Europarådets syfte är att skapa en fastare enhet mellan dess medlemmar;

som erkänner värdet av att förstärka samarbetet med övriga parter i denna konvention;

som önskar vidta effektiva åtgärder för att förebygga terrorism och för att särskilt motverka offentlig anstiftan att begå terroristbrott samt rekrytering till och utbildning för terrorism;

som är medvetna om den djupa oro som orsakats av den ökade terroristbrottsligheten och det ökande terrorismhotet;

som är medvetna om den otrygga situation som råder för dem som lider under terrorismen, och i detta sammanhang på nytt bekräftar sin djupa solidaritet med terrorismens offer och deras familjer;

som erkänner att terroristbrott och de brott som anges i denna konvention, av vem de än begåtts, under inga förhållanden kan anses försvarliga med hänsyn till politiska, filosofiska, ideologiska, rasmässiga, etniska, religiösa eller andra liknande skäl och som erinrar om skyldigheten för alla parter att förebygga sådana brott och, om de inte kunnat förebyggas, att lagföra dem och se till att de är underkastade påföljder som beaktar deras allvarliga natur;

som erinrar om behovet av att stärka kampen mot terrorism och som på nytt bekräftar att alla åtgärder som vidtas för att förebygga eller stävja terroristbrott måste respektera rättsstatens princip och demokratiska värden, mänskliga rättigheter och grundläggande friheter samt annan internationell rätt, däribland internationell humanitär rätt i de fall den är tillämplig;

**COUNCIL OF EUROPE CONVENTION
ON THE PREVENTION OF TERRORISM
WARSAW, 16.V.2005**

The member States of the Council of Europe and the other Signatories hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve greater unity between its members;

Recognising the value of reinforcing cooperation with the other Parties to this Convention;

Wishing to take effective measures to prevent terrorism and to counter, in particular, public provocation to commit terrorist offences and recruitment and training for terrorism;

Aware of the grave concern caused by the increase in terrorist offences and the growing terrorist threat;

Aware of the precarious situation faced by those who suffer from terrorism, and in this connection reaffirming their profound solidarity with the victims of terrorism and their families;

Recognising that terrorist offences and the offences set forth in this Convention, by whoever perpetrated, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature, and recalling the obligation of all Parties to prevent such offences and, if not prevented, to prosecute and ensure that they are punishable by penalties which take into account their grave nature;

Recalling the need to strengthen the fight against terrorism and reaffirming that all measures taken to prevent or suppress terrorist offences have to respect the rule of law and democratic values, human rights and fundamental freedoms as well as other provisions of international law, including, where applicable, international humanitarian law;

som erkänner att denna konvention inte är avsedd att inverka på vedertagna principer om yttrandefrihet och föreningsfrihet;

som erinrar om att terroristdåd har till syfte att genom sin art eller sitt sammanhang injaga allvarlig fruktan hos en befolkning eller att otillbörligen tvinga offentliga organ eller en internationell organisation att utföra eller att avstå från att utföra en viss handling eller att allvarligt destabilisera eller förstöra de grundläggande politiska, konstitutionella, ekonomiska eller sociala strukturerna i ett land eller i en internationell organisation;

har kommit överens om följande:

Artikel 1

Terminologi

1. I denna konvention avses med "terroristbrott" varje brott som omfattas av något av fördragen i bilagan och med den definition av brottet som ges i respektive fördrag.

2. Vid deponeringen av sitt ratifikations-, godtagande, godkännande- eller anslutningsinstrument får en stat eller Europeiska gemenskapen, som inte är part i ett fördrag som är upptaget i bilagan, förklara att fördraget vid tillämpningen av denna konvention på den berörda parten inte skall anses ingå i bilagan. Denna förklaring skall upphöra att gälla så snart fördraget i fråga träder i kraft för den part som gjort en sådan förklaring; parten skall underrätta Europarådets generalsekreterare om ikraftträdandet.

Artikel 2

Syfte

Syftet med denna konvention är att öka parternas ansträngningar att förebygga terrorism och dess negativa inverkan på det fulla åtnjutandet av mänskliga rättigheter, särskilt rätten till liv, såväl genom åtgärder som skall vidtas på nationell nivå som genom internationellt samarbete, med tillbörlig hänsyn till existerande tillämpliga multilaterala eller bilaterala fördrag eller överenskommelser mellan parterna.

Recognising that this Convention is not intended to affect established principles relating to freedom of expression and freedom of association;

Recalling that acts of terrorism have the purpose by their nature or context to seriously intimidate a population or unduly compel a government or an international organisation to perform or abstain from performing any act or seriously destabilise or destroy the fundamental political, constitutional, economic or social structures of a country or an international organisation;

Have agreed as follows:

Article 1

Terminology

1 For the purposes of this Convention, "terrorist offence" means any of the offences within the scope of and as defined in one of the treaties listed in the Appendix.

2 On depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State or the European Community which is not a party to a treaty listed in the Appendix may declare that, in the application of this Convention to the Party concerned, that treaty shall be deemed not to be included in the Appendix. This declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the Party having made such a declaration, which shall notify the Secretary General of the Council of Europe of this entry into force.

Article 2

Purpose

The purpose of the present Convention is to enhance the efforts of Parties in preventing terrorism and its negative effects on the full enjoyment of human rights, in particular the right to life, both by measures to be taken at national level and through international cooperation, with due regard to the existing applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties.

Artikel 3

Förebyggande handlingsprogram på nationell nivå

1. Varje part skall vidta lämpliga åtgärder särskilt vad gäller utbildning av rättsvårdande myndigheter och andra organ samt beträffande utbildning, kultur, information, medier och höjande av den allmänna medvetenheten i syfte att förebygga terroristbrott och deras negativa verkningar, med respekterande av åtagandena för mänskliga rättigheter såsom de i för parten tillämpliga delar anges i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna, i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter och i andra folkrättsliga förpliktelser.

2. Varje part skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att förbättra och utveckla samarbetet mellan nationella myndigheter i syfte att förebygga terroristbrott och deras negativa verkningar genom att, bland annat:

- a) utbyta information;
- b) förbättra det fysiska skyddet av personer och anläggningar;
- c) förbättra utbildning och samordningsplaner för civila nödlägen.

3. Varje part skall främja tolerans genom att uppmuntra till tvärreligiös och tvärkulturell dialog som, när det är lämpligt, innefattar icke-statliga organisationer och andra delar av det civila samhället i syfte att förebygga spänningar som kan bidra till utförandet av terroristbrott.

4. Varje part skall sträva efter att höja den allmänna medvetenheten om förekomsten av, orsakerna till och allvaret i det hot som terroristbrott och brott enligt denna konvention utgör och överväga att uppmuntra allmänheten att lämna de behöriga myndigheterna den faktiska och praktiska hjälp som kan bidra till förebyggande av terroristbrott och brott enligt denna konvention.

Artikel 4

Internationellt samarbete om förebyggande

Parterna skall, när det är lämpligt och med beaktande av sina resurser, assistera och stöd-

Article 3

National prevention policies

1 Each Party shall take appropriate measures, particularly in the field of training of law enforcement authorities and other bodies, and in the fields of education, culture, information, media and public awareness raising, with a view to preventing terrorist offences and their negative effects while respecting human rights obligations as set forth in, where applicable to that Party, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.

2 Each Party shall take such measures as may be necessary to improve and develop the cooperation among national authorities with a view to preventing terrorist offences and their negative effects by, inter alia:

- a) exchanging information;
- b) improving the physical protection of persons and facilities;
- c) enhancing training and coordination plans for civil emergencies.

3 Each Party shall promote tolerance by encouraging inter-religious and cross-cultural dialogue involving, where appropriate, non-governmental organisations and other elements of civil society with a view to preventing tensions that might contribute to the commission of terrorist offences.

4 Each Party shall endeavour to promote public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by terrorist offences and the offences set forth in this Convention and consider encouraging the public to provide factual, specific help to its competent authorities that may contribute to preventing terrorist offences and offences set forth in this Convention.

Article 4

International co-operation on prevention

Parties shall, as appropriate and with due regard to their capabilities, assist and support

ja varandra i syfte att stärka sin kapacitet att förebygga terroristbrott, bland annat genom att utbyta information och goda rutiner samt genom utbildning och gemensamma insatser av förebyggande natur.

each other with a view to enhancing their capacity to prevent the commission of terrorist offences, including through exchange of information and best practices, as well as through training and other joint efforts of a preventive character.

Artikel 5

Offentlig anstiftan till terroristbrott

1. I denna konvention avses med ”offentlig anstiftan till terroristbrott” att sprida eller på annat sätt tillgängliggöra ett meddelande till allmänheten i avsikt att uppmana till terroristbrott, där ett sådant handlande, oavsett om det uttryckligen förespråkar terroristbrott, framkallar en fara för att ett eller flera sådana brott kan begås.

2. Varje part skall vidta de åtgärder som fordras för att offentlig anstiftan till terroristbrott enligt definitionen i punkt 1, när gärningen begås rättsstridigt och uppsåtligen, skall vara straffbelagt i dess nationella lagstiftning.

Artikel 6

Rekrytering till terrorism

1. I denna konvention avses med ”rekrytering till terrorism” att söka förmå en annan person att begå eller medverka till ett terroristbrott, eller att ansluta sig till en sammanslutning eller grupp, i syfte att bidra till att sammanslutningen eller gruppen begår ett eller flera terroristbrott.

2. Varje part skall vidta de åtgärder som fordras för att rekrytering till terrorism enligt definitionen i punkt 1, när gärningen begås rättsstridigt och uppsåtligen, skall vara straffbelagt i dess nationella lagstiftning.

Artikel 7

Utbildning för terrorism

1. I denna konvention avses med ”utbildning för terrorism” att meddela instruktioner

Article 5

Public provocation to commit a terrorist offence

1 For the purposes of this Convention, "public provocation to commit a terrorist offence" means the distribution, or otherwise making available, of a message to the public, with the intent to incite the commission of a terrorist offence, where such conduct, whether or not directly advocating terrorist offences, causes a danger that one or more such offences may be committed.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish public provocation to commit a terrorist offence, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 6

Recruitment for terrorism

1 For the purposes of this Convention, "recruitment for terrorism" means to solicit another person to commit or participate in the commission of a terrorist offence, or to join an association or group, for the purpose of contributing to the commission of one or more terrorist offences by the association or the group.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish recruitment for terrorism, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 7

Training for terrorism

1 For the purposes of this Convention, "training for terrorism" means to provide in-

om tillverkning eller användning av sprängämnen, skjutvapen eller andra vapen eller skadliga eller farliga substanser, eller om andra särskilda metoder eller tekniker, i syfte att begå eller bidra till förövandet av terroristbrott, med vetskap om att den meddelade förmågan är avsedd att användas för detta ändamål.

2. Varje part skall vidta de åtgärder som fordras för att utbildning för terrorism enligt definitionen i punkt 1, när gärningen begås rättsstridigt och uppsåtligen, skall vara straffbelagt i dess nationella lagstiftning.

Artikel 8

Ett terroristbrott behöver inte ha begåtts

För att en gärning skall utgöra brott enligt artiklarna 5–7 i denna konvention behöver ett terroristbrott rent faktiskt inte ha begåtts.

Artikel 9

Osjälvständiga brottsformer

1. Varje part skall vidta de åtgärder som fordras för att det enligt dess nationella lagstiftning skall vara straffbelagt att:

a) medverka till ett brott som anges i artiklarna 5–7 i denna konvention;

b) värva eller instruera andra personer att begå ett brott som anges i artiklarna 5–7 i denna konvention;

c) medverka till att en grupp personer som handlar i ett gemensamt syfte begår ett eller flera brott som anges i artiklarna 5–7 i denna konvention; medverkan måste vara uppsåtlig och ske antingen i syfte:

i) att främja gruppens brottsliga verksamhet eller syfte när verksamheten eller syftet innefattar förövande av ett brott som anges i artiklarna 5–7 i denna konvention; eller

ii) i vetskap om gruppens avsikt att begå ett brott som avses i artiklarna 5–7 i denna konvention.

struction in the making or use of explosives, firearms or other weapons or noxious or hazardous substances, or in other specific methods or techniques, for the purpose of carrying out or contributing to the commission of a terrorist offence, knowing that the skills provided are intended to be used for this purpose.

2 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish training for terrorism, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 8

Irrelevance of the commission of a terrorist offence

For an act to constitute an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention, it shall not be necessary that a terrorist offence be actually committed.

Article 9

Ancillary offences

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under its domestic law:

a) Participating as an accomplice in an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;

b) Organising or directing others to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;

c) Contributing to the commission of one or more offences as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:

i) be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention; or

ii) be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention.

2. Varje part skall också vidta de åtgärder som fordras för att det i dess nationella lagstiftning och i enlighet med den skall vara straffbelagt att försöka begå något av de brott som anges i artiklarna 6 och 7 i denna konvention.

2 Each Party shall also adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under, and in accordance with, its domestic law the attempt to commit an offence as set forth in Articles 6 and 7 of this Convention.

Artikel 10

Article 10

Juridiska personers ansvar

Liability of legal entities

1. Varje part skall i överensstämmelse med sina rättsliga principer vidta de åtgärder som fordras för att juridiska personer skall kunna ställas till ansvar för medverkan i de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention.

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary, in accordance with its legal principles, to establish the liability of legal entities for participation in the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention.

2. Beroende på partens rättsordning skall juridiska personer kunna lagföras straffrättsligt, civilrättsligt eller administrativt.

2 Subject to the legal principles of the Party, the liability of legal entities may be criminal, civil or administrative.

3. Denna ansvarsskyldighet skall inte inverka på det straffrättsliga ansvaret som de fysiska personer har som har begått brotten.

3 Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.

Artikel 11

Article 11

Påföljder och åtgärder

Sanctions and measures

1. Varje part skall vidta de åtgärder som fordras för att de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention skall vara straffbara med effektiva, proportionella och avskräckande påföljder.

1 Each Party shall adopt such measures as may be necessary to make the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention punishable by effective, proportionate and dissuasive penalties.

2. Tidigare lagkraftvunna domar som har meddelats utomlands beträffande brott som anges i denna konvention får i den utsträckning det är tillåtet i den nationella lagstiftningen beaktas vid bestämmandet av påföljden i enlighet med nationell lagstiftning.

2 Previous final convictions pronounced in foreign States for offences set forth in the present Convention may, to the extent permitted by domestic law, be taken into account for the purpose of determining the sentence in accordance with domestic law.

3. Varje part skall se till att juridiska personer som fälls till ansvar i enlighet med artikel 10 underkastas effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga eller icke-straffrättsliga påföljder, innefattande ekonomiska påföljder.

3 Each Party shall ensure that legal entities held liable in accordance with Article 10 are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Artikel 12

Article 12

Villkor och garantier

Conditions and safeguards

1. Varje part skall se till att införandet, genomförandet och tillämpningen av kriminalali-

1 Each Party shall ensure that the establishment, implementation and application of

seringen enligt artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention sker med respekterande av åtagandena för mänskliga rättigheter, särskilt yttrandefrihet, föreningsfrihet och religionsfrihet, såsom de i för parten tillämpliga delar anges i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna, i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter och i andra folkrättsliga förpliktelser.

2. Införandet, genomförandet och tillämpningen av kriminaliseringen enligt artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention skall vidare ske med beaktande av proportionalitetsprincipen, med hänsyn till de legitima syften som eftersträvas och deras nödvändighet i ett demokratiskt samhälle, och skall utesluta varje form av godtycke eller diskriminerande eller rasistisk behandling.

Artikel 13

Skydd, ersättning och stöd till offer för terrorism

Varje part skall vidta de åtgärder som fordras för att skydda och stödja offer för terroristdåd som har begåtts inom det egna territoriet. Dessa åtgärder kan genom lämpliga nationella system och i enlighet med den nationella lagstiftningen bland annat omfatta finansiell hjälp och ersättning till offer för terrorism och deras nära familjemedlemmar.

Artikel 14

Domsrätt

1. Varje part skall vidta de åtgärder som fordras för att den skall kunna utöva domsrätt beträffande de brott som anges i konventionen:

- a) om brottet har begåtts inom den partens territorium;
- b) om brottet har begåtts ombord på ett fartyg som förde den partens flagg, eller ombord på ett luftfartyg som var registrerat enligt dess lagstiftning;
- c) om brottet har begåtts av en av den partens medborgare.

the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention are carried out while respecting human rights obligations, in particular the right to freedom of expression, freedom of association and freedom of religion, as set forth in, where applicable to that Party, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.

2 The establishment, implementation and application of the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention should furthermore be subject to the principle of proportionality, with respect to the legitimate aims pursued and to their necessity in a democratic society, and should exclude any form of arbitrariness or discriminatory or racist treatment.

Article 13

Protection, compensation and support for victims of terrorism

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to protect and support the victims of terrorism that has been committed within its own territory. These measures may include, through the appropriate national schemes and subject to domestic legislation, inter alia, financial assistance and compensation for victims of terrorism and their close family members.

Article 14

Jurisdiction

1 Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:

- a) when the offence is committed in the territory of that Party;
- b) when the offence is committed on board a ship flying the flag of that Party, or on board an aircraft registered under the laws of that Party;
- c) when the offence is committed by a national of that Party.

2. Varje part får även fastställa att den har domsrätt beträffande de brott som anges i konventionen:

a) om brottets syfte var eller om det resulterade i förövande av ett brott som avses i artikel 1 i denna konvention inom partens territorium eller mot en av dess medborgare;

b) om brottets syfte var eller om det resulterade i förövande av ett brott som avses i artikel 1 i denna konvention mot en statlig eller annan offentlig anläggning som tillhör den parten utomlands, inbegripet den partens diplomatiska eller konsulära lokaler;

c) om brottets syfte var eller om det resulterade i ett brott som avses i artikel 1 i denna konvention som har begåtts i ett försök att tvinga den parten att utföra eller avstå från att utföra en handling;

d) om brottet har begåtts av en statslös person med hemvist inom den partens territorium;

e) om brottet har begåtts ombord på ett luftfartyg som den partens regering har under sin förvaltning.

3. Varje part skall vidta de åtgärder som fordras för att den skall kunna utöva domsrätt beträffande de brott som anges i denna konvention när den misstänkte befinner sig inom partens territorium och parten inte utlämnar honom eller henne till en part vars domsrätt grundar sig på en bestämmelse om domsrätt som återfinns även i den anmodade partens lag.

4. Denna konvention utesluter inte straffrättslig domsrätt som utövas i enlighet med nationell lagstiftning.

5. I de fall där mer än en part gör gällande domsrätt över ett påstått brott som anges i denna konvention skall de berörda parterna, om det är lämpligt, samråda för att avgöra vilken domsrätt som är den lämpligaste för lagföring.

Artikel 15

Skyldighet att utreda

1. När en part har mottagit information om att en person som har begått eller misstänks för att ha begått ett sådant brott som anges i denna konvention kan befinna sig inom dess

2 Each Party may also establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:

a) when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, in the territory of or against a national of that Party;

b) when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, against a State or government facility of that Party abroad, including diplomatic or consular premises of that Party;

c) when the offence was directed towards or resulted in an offence referred to in Article 1 of this Convention, committed in an attempt to compel that Party to do or abstain from doing any act;

d) when the offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that Party;

e) when the offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that Party.

3 Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention in the case where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her to a Party whose jurisdiction is based on a rule of jurisdiction existing equally in the law of the requested Party.

4 This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

5 When more than one Party claims jurisdiction over an alleged offence set forth in this Convention, the Parties involved shall, where appropriate, consult with a view to determining the most appropriate jurisdiction for prosecution.

Article 15

Duty to investigate

1 Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence set forth in this Convention may be present in its territory, the

territorium, skall den parten vidta de åtgärder som kan fordras enligt dess nationella lagstiftning för att utreda de omständigheter som informationen avser.

2. Efter att ha övertygat sig om att omständigheterna motiverar det skall den part inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta befinner sig, vidta de enligt den nationella lagstiftningen lämpliga åtgärderna för att säkerställa den personens närvaro för åtal eller utlämning.

3. Den som är föremål för de åtgärder som avses i punkt 2 skall ha rätt att:

a) ofördröjligen sätta sig i förbindelse med närmaste behöriga företrädare för den stat i vilken personen är medborgare eller för den stat som annars är behörig att tillvarata personens rättigheter eller, om personen är statslös, för den stat inom vars territorium personen har sitt hemvist,

b) ta emot besök av en företrädare för den staten;

c) bli informerad om sina rättigheter enligt a och b.

4. De rättigheter som avses i punkt 3 skall utövas i enlighet med lagar och andra författningar hos den part inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta befinner sig, under förutsättning att dessa lagar och andra författningar gör det möjligt att fullt ut uppnå de syften som avses med de enligt punkt 3 tillerkända rättigheterna.

5. Bestämmelserna i punkterna 3 och 4 skall inte inverka på rätten för en part med anspråk på domsrätt enligt artikel 14 punkterna 1 c och 2 d att anmoda Internationella Rödakorskommittén att sätta sig i förbindelse med och besöka den misstänkte.

Artikel 16

Undantag från konventionens tillämpningsområde

Denna konvention är inte tillämplig om något av de brott som anges i artiklarna 5–7 eller 9 begås inom en enda stat, den misstänkte är medborgare i den staten och befinner sig inom den statens territorium och ingen annan stat enligt artikel 14.1 eller 14.2 i denna kon-

Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2 Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3 Any person in respect of whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

a) communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

b) be visited by a representative of that State;

c) be informed of that person's rights under subparagraphs a. and b.

4 The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the Party in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5 The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any Party having a claim of jurisdiction in accordance with Article 14, paragraphs 1.c and 2.d to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

Article 16

Non application of the Convention

This Convention shall not apply where any of the offences established in accordance with Articles 5 to 7 and 9 is committed within a single State, the alleged offender is a national of that State and is present in the territory of that State, and no other State has a basis un-

vention har en rättslig grund att utöva domsrätt. Bestämmelserna i artiklarna 17 och 20–22 i denna konvention skall dock i förekommande fall vara tillämpliga i sådana fall.

der Article 14, paragraph 1 or 2 of this Convention, to exercise jurisdiction, it being understood that the provisions of Articles 17 and 20 to 22 of this Convention shall, as appropriate, apply in those cases.

Artikel 17

Article 17

Internationellt rättsligt samarbete i brottmål

International co-operation in criminal matters

1. Parterna skall lämna varandra största möjliga bistånd i samband med straffrättsliga utredningar, straffrättsliga förfaranden eller utlämningsförfaranden som inletts med anledning av brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention, inberäknat bistånd med tillhandahållande av bevismaterial som de förfogar över och som är nödvändigt för förfarandet.

1 Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal or extradition proceedings in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings.

2. Parterna skall fullgöra sina skyldigheter i enlighet med punkt 1 i överensstämmelse med de fördrag eller andra överenskommelser om inbördes rättslig hjälp som kan finnas mellan dem. Saknas sådana fördrag eller överenskommelser skall parterna bistå varandra i enlighet med sin nationella lagstiftning.

2 Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties or other agreements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or agreements, Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

3. Parterna skall samarbeta med varandra i största möjliga utsträckning i enlighet med den anmodade partens ifrågakommande lagar, fördrag, avtal och överenskommelser med avseende på brottsutredningar och rättsliga åtgärder i fråga om brott för vilka juridiska personer kan ställas till ansvar med stöd av artikel 10 i denna konvention hos den begärande parten.

3 Parties shall co-operate with each other to the fullest extent possible under relevant law, treaties, agreements and arrangements of the requested Party with respect to criminal investigations or proceedings in relation to the offences for which a legal entity may be held liable in accordance with Article 10 of this Convention in the requesting Party.

4. Varje part får överväga att inrätta ytterligare mekanismer för hur den med andra parter skall meddela sådan information eller bevisning som behövs för att fastställa straffrättsligt, civilrättsligt eller administrativt ansvar enligt artikel 10.

4 Each Party may give consideration to establishing additional mechanisms to share with other Parties information or evidence needed to establish criminal, civil or administrative liability pursuant to Article 10.

Artikel 18

Article 18

Utlämning eller åtal

Extradite or prosecute

1. Den part inom vars territorium den misstänkte befinner sig skall, när den har domsrätt i enlighet med artikel 14, om den inte utlämnar vederbörande, undantagslöst och obero-

1 The Party in the territory of which the alleged offender is present shall, when it has jurisdiction in accordance with Article 14, if it does not extradite that person, be obliged,

ende av om brottet har begåtts inom dess territorium, vara skyldig att utan omotiverat dröjsmål genom förfaranden i enlighet med den partens lagstiftning överlämna ärendet till sina behöriga myndigheter för beslut i åtalsfrågan. Dessa myndigheter skall fatta beslut enligt samma regler som gäller i fråga om varje annat brott av allvarlig karaktär enligt lagstiftningen hos den parten.

2. Om en part enligt sin nationella lagstiftning har rätt att utlämna eller på annat sätt överföra en av sina medborgare endast på villkor att vederbörande återlämnas till den parten för att avtjäna det straff som ådömts till följd av den rättegång eller det förfarande för vilket utlämnandet eller överförandet begärdes, och denna part och den part som begär utlämningen är överens om detta alternativ och de andra villkor som de anser lämpliga, skall en sådan villkorlig utlämning eller ett sådant överförande vara tillräckligt för att upphäva den skyldighet som anges i punkt 1.

without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that Party. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a serious nature under the law of that Party.

2 Whenever a Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this Party and the Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Artikel 19

Utlämning

1. De brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention skall anses tillhöra de utlämningsbara brotten i varje utlämningsavtal som redan föreligger mellan några av parterna före denna konventions ikraftträdande. Parterna förbinder sig att ta med sådana brott som utlämningsbara brott i varje utlämningsavtal som senare träffas mellan dem.

2. När en part som gör utlämning beroende av att det finns ett avtal mottar en framställning om utlämning från en annan part med vilken den saknar utlämningsavtal får den anmodade parten efter eget bedömande betrakta denna konvention som rättslig grund för utlämning med avseende på de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention. För utlämning skall gälla de övriga villkor som föreskrivs i den anmodade partens lagstiftning.

3. Parter som inte gör utlämning beroende av att det finns ett avtal, skall sinsemellan betrakta de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention som utlämningsbara

Article 19

Extradition

1 The offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the Parties before the entry into force of this Convention. Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2 When a Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another Party with which it has no extradition treaty, the requested Party may, if it so decides, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested Party.

3 Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention as extraditable

brott i enlighet med de villkor som uppställs i den anmodade partens lagstiftning.

4. Om så är nödvändigt skall för utlämning mellan parterna de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention behandlas som om de begåtts inte endast på gärningsorten utan även inom territoriet för de parter som har fastställt att de har domsrätt i enlighet med artikel 14.

5. Bestämmelser i alla fördrag och avtal om utlämning som slutits mellan parterna med avseende på de brott som avses i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention skall anses vara ändrade mellan parterna i den utsträckning som de är oförenliga med denna konvention.

Artikel 20

Upphävande av undantaget för politiska brott

1. Inget av de brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 i denna konvention skall med avseende på utlämning eller internationell rättslig hjälp betraktas som ett politiskt brott, som ett brott förknippat med ett politiskt brott eller som ett brott som inspirerats av politiska motiv. Följaktligen får en framställning om utlämning eller en ansökan om internationell rättslig hjälp som grundar sig på ett sådant brott inte avslås endast av det skälet att framställningen avser ett politiskt brott eller ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott som inspirerats av politiska motiv.

2. Utan att det inverkar på tillämpningen av artiklarna 19–23 i Wienkonventionen om traktaträtten av den 23 maj 1969 på de andra artiklarna i denna konvention, får varje stat eller Europeiska gemenskapen, när den undertecknar konventionen eller deponerar sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument till konventionen, förklara att den förbehåller sig rätten att inte tillämpa punkt 1 i denna artikel i vad avser utlämning för ett brott som anges i denna konvention. Parten förbinder sig att endast tillämpa denna reservation från fall till fall genom ett motiverat beslut.

3. Varje part får helt eller delvis återta en reservation som den gjort i enlighet med

offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested Party.

4 Where necessary, the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be treated, for the purposes of extradition between Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the Parties that have established jurisdiction in accordance with Article 14.

5 The provisions of all extradition treaties and agreements concluded between Parties in respect of offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be modified as between Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 20

Exclusion of the political exception clause

1 None of the offences referred to in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence, an offence connected with a political offence, or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

2 Without prejudice to the application of Articles 19 to 23 of the Vienna Convention on the Law of Treaties of 23 May 1969 to the other Articles of this Convention, any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession of the Convention, declare that it reserves the right to not apply paragraph 1 of this Article as far as extradition in respect of an offence set forth in this Convention is concerned. The Party undertakes to apply this reservation on a case-by-case basis, through a duly reasoned decision.

3 Any Party may wholly or partly withdraw a reservation it has made in accordance with

punkt 2 genom en förklaring ställd till Europarådets generalsekreterare. Återtagandet börjar gälla den dag då förklaringen mottogs av generalsekreteraren.

4. Part som har gjort reservation i enlighet med punkt 2 i denna artikel får inte kräva tillämpning av punkt 1 i denna artikel från en annan part; parten får emellertid, om reservation inte är fullständig eller är villkorad, kräva tillämpning av denna artikel i samma mån som parten själv godtagit den.

5. En reservation skall gälla för en tid av tre år från dagen för denna konventions ikraftträdande för parten i fråga. Sådana reservationer kan emellertid förnyas för samma tid.

6. Tolv månader före utgången av en reservations giltighetstid skall Europarådets generalsekreterare underrätta den berörda parten om upphörandet. Senast tre månader före upphörandet skall parten meddela generalsekreteraren att den vidmakthåller, ändrar eller återtar sin reservation. I de fall en part meddelar Europarådets generalsekreterare att den vidmakthåller sin reservation, skall parten lämna en förklaring som motiverar varför reservationen skall bestå. Om inget meddelande har lämnats av den berörda parten, skall Europarådets generalsekreterare meddela parten att dess reservation anses ha förlängts automatiskt på sex månader. Om den berörda parten inte meddelar sin avsikt att vidmakthålla eller ändra sin reservation före denna tids utgång, skall reservationen upphöra att gälla.

7. Om en part med tillämpning av denna reservation inte utlämnar en person skall den efter att ha mottagit en begäran om utlämning från en annan part undantagslöst och utan omotiverat dröjsmål överlämna ärendet till sina behöriga myndigheter för beslut i åtalsfrågan om inte den begärande och den anmodade parten kommer överens om något annat. De behöriga myndigheterna hos den anmodade parten skall fatta beslutet i åtalsfrågan enligt samma regler som gäller i fråga om varje annat brott av allvarlig natur enligt den partens lagstiftning. Den anmodade parten skall utan omotiverat dröjsmål meddela den slutli-

paragraph 2 by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe which shall become effective as from the date of its receipt.

4 A Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of this Article may not claim the application of paragraph 1 of this Article by any other Party; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of this Article in so far as it has itself accepted it.

5 The reservation shall be valid for a period of three years from the day of the entry into force of this Convention in respect of the Party concerned. However, such reservation may be renewed for periods of the same duration.

6 Twelve months before the date of expiry of the reservation, the Secretary General of the Council of Europe shall give notice of that expiry to the Party concerned. No later than three months before expiry, the Party shall notify the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding, amending or withdrawing its reservation. Where a Party notifies the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding its reservation, it shall provide an explanation of the grounds justifying its continuance. In the absence of notification by the Party concerned, the Secretary General of the Council of Europe shall inform that Party that its reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months. Failure by the Party concerned to notify its intention to uphold or modify its reservation before the expiry of that period shall cause the reservation to lapse.

7 Where a Party does not extradite a person in application of this reservation, after receiving an extradition request from another Party, it shall submit the case, without exception whatsoever and without undue delay, to its competent authorities for the purpose of prosecution, unless the requesting Party and the requested Party agree otherwise. The competent authorities, for the purpose of prosecution in the requested Party, shall take their decision in the same manner as in the case of any offence of a grave nature under the law of that Party. The requested Party shall communicate, without undue delay, the

ga utgången av förfarandet till den begärande parten och till Europarådets generalsekreterare, som skall vidarebefordra det till det samråd mellan parterna som avses i artikel 30.

8. Ett beslut att avslå en utlämningsframställan på grund av denna reservation skall skyndsamt framföras till den begärande parten. Om något rättsligt avgörande i saken inte har meddelats inom rimlig tid hos den anmodade staten i enlighet med punkt 7 får den begärande staten underrätta Europarådets generalsekreterare om detta. Generalsekreteraren skall hänskjuta saken till det samråd mellan parterna som avses i artikel 30. Partssamrådet skall behandla frågan och avge ett yttrande om avslagets förenlighet med konventionen och underställa det ministerkommittén i syfte att en förklaring skall avges. När ministerkommittén utför sina uppgifter enligt denna punkt, skall dess sammansättning vara begränsad till statsparterna.

Artikel 21

Vägransgrunder

1. Ingen bestämmelse i denna konvention skall tolkas så att utlämningskyldighet eller skyldighet att lämna inbördes rättslig hjälp uppkommer om den anmodade staten har grundad anledning att anta att en framställning om utlämning för brott som anges i artiklarna 5–7 och 9 eller en ansökan om inbördes rättslig hjälp avseende sådana brott har gjorts i syfte att åtala eller straffa en person i anledning av dennas ras, trosbekännelse, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning eller att bifall till framställningen skulle vara till men för den personens ställning av något av dessa skäl.

2. Ingenting i denna konvention skall tolkas så att skyldighet att utlämna uppkommer om den person som utlämningsframställningen avser löper risk att utsättas för tortyr eller omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning.

3. Ingenting i denna konvention skall tolkas så att skyldighet att utlämna uppkommer om den person som utlämningsframställningen avser löper risk att utsättas för dödsstraff el-

final outcome of the proceedings to the requesting Party and to the Secretary General of the Council of Europe, who shall forward it to the Consultation of the Parties provided for in Article 30.

8 The decision to refuse the extradition request on the basis of this reservation shall be forwarded promptly to the requesting Party. If within a reasonable time no judicial decision on the merits has been taken in the requested Party according to paragraph 7, the requesting Party may communicate this fact to the Secretary General of the Council of Europe, who shall submit the matter to the Consultation of the Parties provided for in Article 30. This Consultation shall consider the matter and issue an opinion on the conformity of the refusal with the Convention and shall submit it to the Committee of Ministers for the purpose of issuing a declaration thereon. When performing its functions under this paragraph, the Committee of Ministers shall meet in its composition restricted to the States Parties.

Article 21

Discrimination clause

1 Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

2 Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment.

3 Nothing in this Convention shall be interpreted either as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to the

ler, i det fall lagen i den anmodade staten inte medger livstidsstraff, till livstidsstraff utan möjlighet till villkorlig frigivning, såvida inte den anmodade staten enligt gällande utlämningsavtal har skyldighet att utlämna, ifall den begärande staten avger en sådan försäkran som den anmodade staten anser vara tillräcklig om att dödsstraff inte skall utdömas eller när sådant straff utdöms att straffet inte skall verkställas eller att den berörda personen inte skall dömas till livstidsstraff utan möjlighet till villkorlig frigivning.

Artikel 22

Informationsutbyte på eget initiativ

1. Om det inte är till skada för egna brottsutredningar och rättsliga förfaranden får en parts behöriga myndigheter utan att först ha mottagit en framställning därom till en annan parts behöriga myndigheter överlämna information som erhållits inom ramen för dess egna utredningar när den anser att lämnandet av sådan information skulle hjälpa den mottagande parten att inleda eller utföra utredningar och rättsliga förfaranden eller skulle kunna föranleda en framställan av den mottagande parten med stöd av denna konvention.

2. Den part som tillhandahåller informationen får i enlighet med sin nationella lagstiftning ställa villkor för den mottagande partens användning av informationen.

3. Den mottagande parten skall vara bunden av dessa villkor.

4. Varje part får emellertid vid vilken tidpunkt som helst genom en förklaring ställd till Europarådets generalsekreterare förklara att den förbehåller sig rätten att inte vara bunden av de villkor som ställts av den part som lämnat information i enlighet med punkt 2 ovan, såvida den inte på förhand får meddelande om naturen av de uppgifter som skall överlämnas och medger dess översändande.

Artikel 23

Undertecknande och ikraftträdande

1. Denna konvention skall stå öppen för undertecknande av Europarådets medlemsstater, Europeiska gemenskapen och de icke-

death penalty or, where the law of the requested Party does not allow for life imprisonment, to life imprisonment without the possibility of parole, unless under applicable extradition treaties the requested Party is under the obligation to extradite if the requesting Party gives such assurance as the requested Party considers sufficient that the death penalty will not be imposed or, where imposed, will not be carried out, or that the person concerned will not be subject to life imprisonment without the possibility of parole.

Article 22

Spontaneous information

1 Without prejudice to their own investigations or proceedings, the competent authorities of a Party may, without prior request, forward to the competent authorities of another Party information obtained within the framework of their own investigations, when they consider that the disclosure of such information might assist the Party receiving the information in initiating or carrying out investigations or proceedings, or might lead to a request by that Party under this Convention.

2 The Party providing the information may, pursuant to its national law, impose conditions on the use of such information by the Party receiving the information.

3 The Party receiving the information shall be bound by those conditions.

4 However, any Party may, at any time, by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that it reserves the right not to be bound by the conditions imposed by the Party providing the information under paragraph 2 above, unless it receives prior notice of the nature of the information to be provided and agrees to its transmission.

Article 23

Signature and entry into force

1 This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe, the European Community and by

medlemsstater som har deltagit i utarbetandet av konventionen.

2. Denna konvention skall ratificeras, godtas eller godkännas. Ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrument deponeras hos Europarådets generalsekreterare.

3. Denna konvention träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då sex signatärer, varav minst fyra medlemsstater i Europarådet, har uttryckt sitt samtycke till att vara bundna av konventionen i enlighet med bestämmelsen i punkt 2 i denna artikel.

4. För en signatär som senare uttrycker sitt samtycke till att vara bunden av konventionen träder denna i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då den har uttryckt sitt samtycke till att vara bunden av konventionen i enlighet med bestämmelsen i punkt 2 ovan.

non-member States which have participated in its elaboration.

2 This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

3 This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which six Signatories, including at least four member States of the Council of Europe, have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.

4 In respect of any Signatory which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the expression of its consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.

Artikel 24

Anslutning till konventionen

1. Efter det att denna konvention har trätt i kraft kan Europarådets ministerkommitté efter samråd med parterna till konventionen och med deras enhälliga samtycke inbjuda en stat som inte är medlem av Europarådet och som inte har deltagit i konventionens utarbetande att ansluta sig till konventionen. Beslutet skall fattas med den majoritet som anges i artikel 20 d i Europarådets stadga och i enhällighet av ombuden för de parter som är berättigade att delta i ministerkommittén.

2. För en stat som ansluter sig till konventionen enligt punkt 1 ovan träder den i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter dagen för deponeringen av anslutningsinstrumentet hos Europarådets generalsekreterare.

Article 24

Accession to the Convention

1 After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting with and obtaining the unanimous consent of the Parties to the Convention, may invite any State which is not a member of the Council of Europe and which has not participated in its elaboration to accede to this convention. The decision shall be taken by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Parties entitled to sit on the Committee of Ministers.

2 In respect of any State acceding to the convention under paragraph 1 above, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Artikel 25

Territoriell tillämpning

1. En stat eller Europeiska gemenskapen kan när den undertecknar konventionen eller deponerar sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument ange för vilket eller vilka territorier konventionen skall gälla.

2. En part kan vid en senare tidpunkt genom en förklaring ställd till Europarådets generalsekreterare utsträcka tillämpningen av konventionen till ett annat territorium som anges i förklaringen. I förhållande till ett sådant territorium träder konventionen i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då generalsekreteraren mottog förklaringen.

3. En förklaring som avgivits enligt de båda föregående punkterna kan med avseende på ett territorium som har angivits i förklaringen återtogs genom ett meddelande ställt till Europarådets generalsekreterare. Återtagandet börjar gälla den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då generalsekreteraren mottog meddelandet.

Artikel 26

Konventionens verkan

1. Konventionen kompletterar tillämpliga multilaterala eller bilaterala fördrag eller överenskommelser mellan parterna, däribland bestämmelserna i följande instrument från Europarådet:

– Europeisk utlämningskonvention, öppnad för undertecknande i Paris den 13 december 1957 (ETS nr 24);

– Europeisk konvention om inbördes rätts-hjälp i brottmål, öppnad för undertecknande i Strasbourg den 20 april 1959 (ETS nr 30);

– Europeisk konvention om bekämpande av terrorism, öppnad för undertecknande i Strasbourg den 27 januari 1977 (ETS nr 90);

Article 25

Territorial application

1 Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.

2 Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the declaration by the Secretary General.

3 Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 26

Effects of the Convention

1 The present Convention supplements applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties, including the provisions of the following Council of Europe treaties:

– European Convention on Extradition, opened for signature, in Paris, on 13 December 1957 (ETS No. 24);

– European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature, in Strasbourg, on 20 April 1959 (ETS No. 30);

– European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature, in Strasbourg, on 27 January 1977 (ETS No. 90);

– Tilläggsprotokoll till europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål, öppnat för undertecknande i Strasbourg den 17 mars 1978 (ETS nr 99);

– Andra tilläggsprotokollet till europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål, öppnat för undertecknande i Strasbourg den 8 november 2001 (ETS nr 182);

– Protokoll om ändring av europeiska konventionen om bekämpande av terrorism, öppnat för undertecknande i Strasbourg den 15 maj 2003 (ETS nr 190)

2. Om två eller flera parter redan har ingått en överenskommelse eller slutit ett fördrag om frågor som behandlas i denna konvention eller på annat sätt reglerat sina inbördes relationer beträffande sådana frågor, eller om de i framtiden gör det, skall de också ha rätt att tillämpa överenskommelsen eller fördraget i fråga eller att reglera sina förhållanden i enlighet därmed. Om några parter emellertid reglerar sina relationer beträffande frågor som behandlas i konventionen på annat sätt än det som regleras häri, skall de göra detta på ett sätt som inte är oförenligt med konventionens syften och principer.

3. Parter som är medlemmar av Europeiska unionen skall i sina inbördes förbindelser tillämpa gemenskapsrätt och Europeiska unionens regelverk i den utsträckning det finns sådana regler och dessa är tillämpliga på den aktuella frågan, utan inverkan på denna konventions mål och syfte eller fulla tillämpning på andra parter.

4. Ingenting i denna konvention skall inverka på andra rättigheter, skyldigheter och ansvar för parter och enskilda enligt folkrätten, däribland internationell humanitär rätt.

5. På sådan verksamhet av väpnade styrkor under en väpnad konflikt som regleras av internationell humanitär rätt, med den innebörd dessa termer har i sådan rätt, är inte denna konvention tillämplig; den verksamhet som utövas av en parts försvarsmakt då denna fullgör sina officiella uppgifter är inte underkastad denna konvention i den mån som verksamheten regleras av andra folkrättsliga regler.

– Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 17 March 1978 (ETS No. 99);

– Second Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 8 November 2001 (ETS No. 182);

– Protocol amending the European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature in Strasbourg on 15 May 2003 (ETS No. 190).

2 If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty on the matters dealt with in this Convention or have otherwise established their relations on such matters, or should they in future do so, they shall also be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate those relations accordingly. However, where Parties establish their relations in respect of the matters dealt with in the present Convention other than as regulated therein, they shall do so in a manner that is not inconsistent with the Convention's objectives and principles.

3 Parties which are members of the European Union shall, in their mutual relations, apply Community and European Union rules in so far as there are Community or European Union rules governing the particular subject concerned and applicable to the specific case, without prejudice to the object and purpose of the present Convention and without prejudice to its full application with other Parties.

4 Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of a Party and individuals under international law, including international humanitarian law.

5 The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a Party in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Artikel 27

Ändringar av konventionen

1. Ändringar av denna konvention kan föreslås av varje part, Europarådets ministerkommitté eller partssamrådet.

2. Europarådets generalsekreterare skall delge parterna ändringsförslagen.

3. Ändringsförslag från en part eller från ministerkommittén skall tillställas partssamrådet, som skall avge ett yttrande över den föreslagna ändringen till ministerkommittén.

4. Ministerkommittén skall överväga den föreslagna ändringen och yttrandet från partssamrådet och får anta ändringen.

5. Text till ändringar som har antagits av ministerkommittén i enlighet med punkt 4 skall underställas parterna för antagande.

6. Ändringar som har antagits i enlighet med punkt 4 träder i kraft den trettionde dagen efter det att alla parter har underrättat generalsekreteraren att de antar ändringen.

Artikel 28

Ändring av bilagan

1. Parterna och ministerkommittén får lämna ändringsförslag för att uppdatera förteckningen över fördrag i bilagan. Ändringen får endast avse universella fördrag som slutits inom Förenta nationernas system som särskilt avser internationell terrorism och som har trätt i kraft. Europarådets generalsekreterare skall delge parterna förslagen.

2. Ministerkommittén får, efter samråd med de parter som inte är medlemmar i Europarådet, anta en föreslagen ändring med den majoritet som avses i artikel 20 d i Europarådets stadga. Ändringen skall träda i kraft efter utgången av en tid om ett år från den dag änd-

Article 27

Amendments to the Convention

1 Amendments to this Convention may be proposed by any Party, the Committee of Ministers of the Council of Europe or the Consultation of the Parties.

2 Any proposal for amendment shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.

3 Moreover, any amendment proposed by a Party or the Committee of Ministers shall be communicated to the Consultation of the Parties, which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on the proposed amendment.

4 The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and any opinion submitted by the Consultation of the Parties and may approve the amendment.

5 The text of any amendment approved by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 4 shall be forwarded to the Parties for acceptance.

6 Any amendment approved in accordance with paragraph 4 shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.

Article 28

Revision of the Appendix

1 In order to update the list of treaties in the Appendix, amendments may be proposed by any Party or by the Committee of Ministers. These proposals for amendment shall only concern universal treaties concluded within the United Nations system dealing specifically with international terrorism and having entered into force. They shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.

2 After having consulted the non-member Parties, the Committee of Ministers may adopt a proposed amendment by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe. The amendment shall enter into force following the expiry of a pe-

ringsförslaget delgavs parterna. Under denna tid får en part till Europarådets generalsekreterare anmäla invändningar mot att ändringen träder i kraft för parten i fråga.

3. Om en tredjedel av parterna anmäler invändningar till generalsekreteraren mot att ändringen träder i kraft skall den inte träda i kraft.

4. Om mindre än en tredjedel av parterna anmäler invändningar till generalsekreteraren skall ändringen träda i kraft för de parter som inte har anmält någon invändning.

5. När en ändring har trätt i kraft enligt punkt 2 och en part har anmält invändning mot den skall ändringen träda i kraft för den berörda parten den första dagen i den månad som följer efter den dag då parten underrättade Europarådets generalsekreterare om sitt godkännande av ändringen.

riod of one year after the date on which it has been forwarded to the Parties. During this period, any Party may notify the Secretary General of the Council of Europe of any objection to the entry into force of the amendment in respect of that Party.

3 If one third of the Parties notifies the Secretary General of the Council of Europe of an objection to the entry into force of the amendment, the amendment shall not enter into force.

4 If less than one third of the Parties notifies an objection, the amendment shall enter into force for those Parties which have not notified an objection.

5 Once an amendment has entered into force in accordance with paragraph 2 and a Party has notified an objection to it, this amendment shall come into force in respect of the Party concerned on the first day of the month following the date on which it notifies the Secretary General of the Council of Europe of its acceptance.

Artikel 29

Tvistlösning

Om en tvist skulle uppstå mellan parterna om tolkningen eller tillämpningen av denna konvention skall de söka lösa tvisten genom förhandling eller andra fredliga medel efter deras eget val, inbegripet hänskjutande av tvisten till en skiljedomstol vars avgöranden skall vara bindande för parterna eller till Internationella domstolen, efter överenskommelse mellan de berörda parterna.

Artikel 30

Samråd mellan parterna

1. Parterna skall regelbundet samråda i syfte att:

a) lägga fram förslag för att underlätta och förbättra konventionens faktiska tillämpning och genomförande, innefattande identifiering av problem liksom verkan av förklaringar som gjorts enligt konventionen;

Article 29

Settlement of disputes

In the event of a dispute between Parties as to the interpretation or application of this Convention, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means of their choice, including submission of the dispute to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties to the dispute, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.

Article 30

Consultation of the Parties

1 The Parties shall consult periodically with a view to:

a) making proposals to facilitate or improve the effective use and implementation of this Convention, including the identification of any problems and the effects of any declaration made under this Convention;

b) yttra sig över fördragsenligheten av en vägran att utlämna som tillställts dem i enlighet med artikel 20.8;

c) lägga fram förslag till ändring av denna konvention i enlighet med artikel 27;

d) yttra sig över förslag till ändring av konventionen som tillställts dem i enlighet med artikel 27.3;

e) uttala sig om varje fråga som rör tillämpningen av denna konvention och underlätta informationsutbyte om betydelsefull rättslig, politisk eller teknisk utveckling.

2. Partsamrådet skall sammankallas av Europarådets generalsekreterare närhelst han finner det nödvändigt och under alla förhållanden då en majoritet av parterna eller ministerkommittén begär dess sammankallande.

3. Parterna skall biträdas av Europarådets sekretariat i att utföra sina funktioner enligt denna artikel.

Artikel 31

Uppsägning

1. En part får när som helst säga upp konventionen genom ett meddelande ställt till Europarådets generalsekreterare.

2. Uppsägningen börjar gälla den första dagen i den månad som följer efter utgången av en period om tre månader efter den dag då generalsekreteraren mottog meddelandet.

Artikel 32

Meddelanden

Europarådets generalsekreterare skall meddela medlemsstaterna, Europeiska gemenskapen, de icke-medlemsstater som har deltagit i utarbetandet av konventionen och de stater som har anslutit sig till den eller inbjudits att ansluta sig till den om

a) undertecknanden,

b) formulating its opinion on the conformity of a refusal to extradite which is referred to them in accordance with Article 20, paragraph 8;

c) making proposals for the amendment of this Convention in accordance with Article 27;

d) formulating their opinion on any proposal for the amendment of this Convention which is referred to them in accordance with Article 27, paragraph 3;

e) expressing an opinion on any question concerning the application of this Convention and facilitating the exchange of information on significant legal, policy or technological developments.

2 The Consultation of the Parties shall be convened by the Secretary General of the Council of Europe whenever he finds it necessary and in any case when a majority of the Parties or the Committee of Ministers request its convocation.

3 The Parties shall be assisted by the Secretariat of the Council of Europe in carrying out their functions pursuant to this Article.

Article 31

Denunciation

1 Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2 Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

Article 32

Notification

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, the European Community, the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention as well as any State which has acceded to, or has been invited to accede to, this Convention of:

a) any signature;

- b) deponering av ratifikations-, godtagande-, godkännande- och anslutningsinstrument,
- c) dag för konventionens ikraftträdande enligt artikel 23,
- d) förklaringar enligt artiklarna 1.2, 22.4 och 25,
- e) andra handlingar, underrättelser eller meddelanden som rör konventionen.

Till bekräftelse härav har undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade, undertecknat denna konvention.

Upprättad i Warszawa den 16 maj 2005 på engelska och franska, vilka båda texter är lika giltiga, i ett enda exemplar, som skall deponeras i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekreterare skall översända bestyrkta kopior till varje medlemsstat i Europarådet, Europeiska gemenskapen, de icke-medlemsstater som har deltagit i utarbetandet av konventionen och till de stater som har inbjudits att ansluta sig till den.

- b) the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c) any date of entry into force of this Convention in accordance with Article 23;
- d) any declaration made under Article 1, paragraph 2, 22, paragraph 4, and 25 ;
- e) any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Warsaw, this 16th day of May 2005, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the European Community, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, and to any State invited to accede to it.

Bilaga

1. Konvention för bekämpande av olaga besittningstagande av luftfartyg, undertecknad i Haag den 16 december 1970;
2. Konvention för bekämpande av brott mot den civila luftfartens säkerhet, sluten i Montreal den 23 september 1971;
3. Konvention om förebyggande och bestraffning av brott mot diplomater och andra internationellt skyddade personer, antagen i New York den 14 december 1973;
4. Internationell konvention mot tagande av gisslan, antagen i New York den 17 december 1979;
5. Konvention om fysiskt skydd av nukleärt kärnämne, antagen i Wien den 3 mars 1980;
6. Tilläggsprotokoll för bekämpande av våldsbrott på flygplatser som används för civil luftfart i internationell trafik, upprättat i Montreal den 24 februari 1988;
7. Konvention för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, upprättad i Rom den 10 mars 1988;
8. Protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsockeln, upprättat i Rom den 10 mars 1988;
9. Internationell konvention om bekämpande av bombattentat av terrorister, antagen i New York den 15 december 1997;
10. Internationell konvention om bekämpande av finansiering av terrorism, antagen i New York den 9 december 1999.

Appendix

- 1 Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, signed at The Hague on 16 December 1970;
- 2 Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Civil Aviation, concluded at Montreal on 23 September 1971;
- 3 Convention on the Prevention and Punishment of Crimes Against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic Agents, adopted in New York on 14 December 1973;
- 4 International Convention Against the Taking of Hostages, adopted in New York on 17 December 1979;
- 5 Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted in Vienna on 3 March 1980;
- 6 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988;
- 7 Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988;
- 8 Protocol for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988;
- 9 International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted in New York on 15 December 1997;
- 10 International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted in New York on 9 December 1999.

*Bilaga
Parallelltext*

2.

Lag

om ändring av 34 a kap. i strafflagen

I enlighet med riksdagens beslut ändras i strafflagen av den 19 december 1889 (39/1889) 34 a kap. 1 § 1 mom. 1 punkten och 4 § 1 mom., dessa lagrum sådana de lyder, det förstnämnda i lag 17/2003 och det sistnämnda i lag 832/2003, samt fogas till 34 a kap. en ny 4 a § som följer:

Gällande lag

Förslag

34 a kap.

34 a kap.

Om terroristbrott

Om terroristbrott

1 §

1 §

Brott som begåtts i terroristiskt syfte

Brott som begåtts i terroristiskt syfte

Den som i terroristiskt syfte och så att gärningen är ägnad att allvarligt skada en stat eller en internationell organisation gör sig skyldig till

1) olaga hot eller falskt alarm, skall dömas till fängelse i minst fyra månader och högst tre år,

Den som i terroristiskt syfte och så att gärningen är ägnad att allvarligt skada en stat eller en internationell organisation gör sig skyldig till

1) olaga hot eller falskt alarm, *i 17 kap. 1 § avsedd offentlig uppmaning till brott, i 24 kap. 4 § avsett grovt brott mot offentlig frid eller i 44 kap. 10 § avsedd straffbar användning av kärnenergi* skall dömas till fängelse i minst fyra månader och högst tre år,

4 §

4 §

Främjande av en terroristgrupps verksamhet

Främjande av en terroristgrupps verksamhet

Den som i avsikt att främja en terroristgrupps brottsliga verksamhet enligt 1 eller 2 § eller som med vetskap om att han eller hon främjar denna verksamhet

1) grundar eller organiserar en terroristgrupp eller värvar eller försöker värva medlemmar till en terroristgrupp,

2) utrustar eller försöker utrusta en terroristgrupp med explosiva varor, vapen, skjut-

Den som i avsikt att främja en terroristgrupps brottsliga verksamhet enligt 1 eller 2 § eller som med vetskap om att han eller hon främjar denna verksamhet

1) grundar eller organiserar en terroristgrupp eller värvar eller försöker värva medlemmar till en terroristgrupp,

2) utrustar eller försöker utrusta en terroristgrupp med explosiva varor, vapen, skjut-

förnödenheter eller ämnen eller förnödenheter som är avsedda för tillverkning av sådana eller med andra farliga föremål eller ämnen,

3) ordnar eller försöker ordna utbildning för en terroristgrupp eller ger en terroristgrupp utbildning för brottslig verksamhet,

4) för en terroristgrupp skaffar eller försöker skaffa eller till en terroristgrupp överlåter lokaler eller andra utrymmen som den behöver eller fordon eller andra hjälpmedel av synnerlig vikt för gruppens verksamhet,

5) skaffar eller försöker skaffa information som, om den kommer till terroristgruppens kännedom, är ägnad att allvarligt skada en stat eller en internationell organisation, eller förmedlar eller överlåter sådan information till eller röjer sådan information för en terroristgrupp,

6) har hand om en terroristgrupps viktiga ekonomiska angelägenheter eller ger ekonomiska eller juridiska råd som är av synnerlig vikt för gruppens verksamhet, eller

7) begår ett brott som avses i 32 kap. 6 eller 7 §,

skall, om i terroristgruppens verksamhet begås ett brott som avses i 1 § eller ett straffbart försök till ett sådant brott eller ett brott som avses i 2 §, om gärningen inte utgör brott enligt 1 eller 2 § eller om ett lika strängt eller strängare straff för gärningen inte bestäms på något annat ställe i lag, för främjande av en terroristgrupps verksamhet dömas till fängelse i minst fyra månader och högst åtta år.

förnödenheter eller ämnen eller förnödenheter som är avsedda för tillverkning av sådana eller med andra farliga föremål eller ämnen,

3) för en terroristgrupp skaffar eller försöker skaffa eller till en terroristgrupp överlåter lokaler eller andra utrymmen som den behöver eller fordon eller andra hjälpmedel av synnerlig vikt för gruppens verksamhet,

4) skaffar eller försöker skaffa information som, om den kommer till terroristgruppens kännedom, är ägnad att allvarligt skada en stat eller en internationell organisation, eller förmedlar eller överlåter sådan information till eller röjer sådan information för en terroristgrupp,

5) har hand om en terroristgrupps viktiga ekonomiska angelägenheter eller ger ekonomiska eller juridiska råd som är av synnerlig vikt för gruppens verksamhet, eller

6) begår ett brott som avses i 32 kap. 6 eller 7 §,

skall, om gärningen inte utgör brott enligt 1 eller 2 § eller om ett lika strängt eller strängare straff för gärningen inte bestäms på något annat ställe i lag, för främjande av en terroristgrupps verksamhet dömas till fängelse i minst fyra månader och högst åtta år.

4 a §

Meddelande av utbildning för ett terroristbrott

Den som i avsikt att främja en terroristgrupps brottsliga verksamhet enligt 1 eller 2 § eller som med vetskap om att han eller hon främjar denna verksamhet ordnar, försöker ordna eller meddelar utbildning i tillverkning eller användning av sprängämnen, skjutvapen eller andra vapen, skadliga eller farliga substanser, eller på något annat motsvarande sätt ordnar, försöker ordna eller meddelar utbild-

ning skall, om gärningen inte utgör brott enligt 1 eller 2 § eller om ett lika strängt eller strängare straff för gärningen inte bestäms på något annat ställe i lag, *för meddelande av utbildning för ett terroristbrott* dömas till fängelse i minst fyra månader och högst åtta år.

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av statsrådet.